

JÉZUS TANÍTÁSAI • I. rész

Biblia-tanulmányok

Biblia-tanulmányok
(2014. július–szeptember)

JÉZUS TANÍTÁSAI

I. rész

Spalding Alapítvány
Budapest, 2014

A tanulmányokat összeállította:
Vankó Zsuzsa

Kiadja a SPALDING ALAPÍTVÁNY
2051 Biatorbágy, Füzes u. 83/A
Telefon: 06-23/820-830; 06-20/569-7510;
e-mail: spalding@spalding.hu
Felelős kiadó: az alapítvány kuratóriumának elnöke
Borítóterv: Füleky Adrienn
Tipográfia és nyomdai előkészítés: Spalding Alapítvány
Nyomdai munkák: A. D. 2001. Kft., Győr
Felelős vezető: Illés Zoltán
ISBN 978-615-5488-00-9

TARTALOM

Bevezetés	7
<i>1. tanulmány – július 5.</i>	
Jézus bizonyágtétele az Atyáról	9
<i>2. tanulmány – július 12.</i>	
Jézus bizonyágtétele a Szentlélekről	21
<i>3. tanulmány – július 19.</i>	
Jézus tanítása Isten angyalairól, valamint a bűn szerzőjéről és démonairól	35
<i>4. tanulmány – július 26.</i>	
Jézus kijelentései küldetéséről és helyettes áldozatáról	51
<i>5. tanulmány – augusztus 2.</i>	
Mit tanított Jézus a megtérésről, az újjászületésről és a megszentelődésről?	66
<i>6. tanulmány – augusztus 9.</i>	
Mi tanított Jézus a megbocsátásról?	82
<i>7. tanulmány – augusztus 16.</i>	
Jézus tanításai a hitről	96
Ígék minden napra (július – szeptember)	113

Bevezetés

Egy ószövetségi messiási jövendölés (5Móz 18,15–20) úgy szól az eljövendő Megváltóról, hogy Ő majd „megjelent mindent”, azaz teljessé teszi számunkra, emberek számára az isteni kinyilatkoztatást. Jézus tanításainak minél alaposabb megismerése és minél mélyebb megértése ezért létfontosságú.

Hálával kell megbecsülnünk azt a nagy ajándékot, amit Jézus tanításai által kaptunk.

Keresztelő János szavai szerint: „Aki felülről jött, feljebb való mindenkinél. Aki a földről való, földi az, és földieket szól; aki a mennyből jött, feljebb való mindenkinél, és arról tesz bizonyosságot, amit látott és hallott... Mert akit az Isten küldött, az Isten beszédeit szólja... Az Atya szereti a Fiút, és az ő kezébe adott mindent.” (Jn 3,31–32/a; 34/a.35)

Ezeket az ihletett kijelentéseket megfontolva megkülönböztetett figyelemmel tanulmányozzuk Jézus tanításait e negyedév során, a Szentlélek segítségét kérve abban, hogy megértsük e kinyilatkoztatásokat, és saját magunkra, illetve saját életünkben is alkalmazni tudjuk őket.

Jézus bizonyágtétele az Atyáról

Mi volt Jézus nagy lelki terhe és egyben hő vágya, amikor a földre jött?

1

Jn 17,25–26 | Igazságos Atyám! E világ nem ismert téged, de én ismertelek téged, és ezek megismerik, hogy te küldtél engem. Megismertettem velük a te nevedet, és meg fogom ismertetni, hogy az a szeretet legyen bennük, amellyel engem szeretél, és én is őbennük legyek.

Jn 17,3 | Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.

.....

.....

.....

Mi az, amit a világ nem lát, és amit még a keresztények nagy tömegei sem ismernek az Atya felől? Miért mondja Jézus a múlt időn kívül jövő időben is, hogy megismerteti az Atyát az emberekkel? Hová vezet Isten valódi megismerése? Miként következik ebből az, hogy az Atya megismerése Jézus Krisztus által maga az örök élet?

Amikor Jézus a világra jött, nyomasztó teherként nehezedett lelkére az, hogy Isten ismeretének a hiánya, a felőle való torzult elképzelések lelki-szellemi sötétségbe burkolják a világot. Leghőbb vágya volt, hogy eloszlassa ezt a sötétséget.

Okunk van-e ma is arra, hogy hasonló lelki teher nehezdedjék lelkünkre, és az legyen a mi leghőbb vágyunk is, ami Jézusé volt?

„A jónak Ellensége úgy elhomályosította az emberek értelmét, hogy... félelemmel tekintenek Istenre, szigorúnak és kérlelhetetlennek tartják őt. Sátán elérte, hogy sok ember olyan lénynek képzele Istent, akinek legfőbb tulajdonsága a zord igazságosság. Szigorú bírónak, kemény és kérlelhetetlen hitelezőnek gondolják őt, olyan valakinek, aki gyanakvóan figyeli az emberek tévedéseit, hibáit, hogy tüstént lesújtson rájuk ítéleteivel. Jézus azért jött a Földre, azért élt itt közöttünk, hogy Isten végtelen szeretetének kinyilatkoztatása által eltávolítsa ezt a sötét árnyékot.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*. 10–11. o.)

2 Hogyan tett bizonyosságot Jézus az Atya szüntelen érvényesülő gondviseléséről?

Jn 5,17 | Jézus pedig felelt nékik: Az én Atyám mindez ideig munkálkodik, én is munkálkodom.

Mt 5,45 | Hogy legyetek a ti mennyei Atyátok fiai, aki felhossa az ő Napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak.

Mt 10,29–30 | Nemde, két verebecskét meg lehet venni egy kis fillérért? Egy sem esik azok közül a földre a ti Atyátok [tud-

ta] nélkül! Néktek pedig még a fejetek hajszálai is mind számon vannak tartva!

Mt 6,31–32 | Ne aggodalmaskodjatok tehát, ne mondjátok: mit együnk, mit igyunk, vagy mivel ruházkodjunk? Mindezeket a pogányok kérdezik. Mert jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mindezekre szükségetek van. (Vö. Mt 6,8)

Gondolnak-e az emberek, sőt a keresztények is arra, hogy Isten dolgozik, sőt szüntelen dolgozik? Mit fejez ki az, hogy Jézus jelen időben mondja: a mennyei Atya napfényt és esőt „ad”? Mi mindenre terjed ki a gondviselő mennyei Atya figyelme? Csak a bálványimádás által válhatunk pogánnyá? Miért mondta Jézus, hogy az aggodalmaskodás is a pogányokhoz tesz hasonlóvá minket?

Az „akarata” szó dőlt betűvel szedett a Bibliában, azaz nincs benne az eredeti szövegben, hanem fordítói kiegészítés, a szöveg magyar nyelvhez igazítása, érthetőbbé tétele érdekében. A beillesztett szó azonban súlyos félreértést sugall: mintha Isten akarata lenne a rossz, a bűn világában bekövetkező tragédiák sora. Ezt a félreismerést erősíti a temetéseken gyakran elhangzó mondat: „Nyugodjunk meg Isten akaratában!” Úgy érthetik ezt az emberek, hogy Isten önkényesen és személyesen vágja el az egyesek életének fonálát.

A keleti piacokon az ókorban is, ma is árulnak fecskét, verebet. „Két verebet [egy pár verebet] – mint a görög szöveg mondja –

egy »as«-ért árulnak a piacon. (...) Egy Diocletianus császár (Kr. u. 284–305) idejéből származó és az árakat szabályozó rendelet szerint 10 veréb 16 dénárba, tehát kb. 45 fillérbe került.” (Karner Károly: *Máté Evangéliuma*. „Keresztény igazság” Kiadó, Sopron, 1935, 71. o.)

„Nem a természetben rejlő eredeti képesség folytán termi meg a föld gyümölcseit. (...) A végtelen hatalom keze szüntelenül részt vesz bolygónk irányításában, Isten hatalma tartja szakadatlanul helyén a Földet forgása közben. A menny Istene folytonosan tevékenykedik. Az Ő hatalma által, az Ő közreműködésével virul a növényzet, hajt ki a levél, nyílik ki a virág. A mi emberi szervezetünk sem úgy működik, mint egy gépezet, amely ha egyszer beindult, folytatja működését: a szív dobog, lélegzet lélegzet követ. »Istenben élünk, mozgunk és vagyunk.« (Ap csel 17,28) Minden lélegzet, minden szívverés az örökké jelenlevő Isten hatalmának bizonyága...” (Ellen G. White: *4. sz. kézirat*. 1882)

„A zsidók azt gondolták, hogy Isten csak azokat szereti, akik Őt szolgálják, vagyis akik – véleményük szerint – a rabbik rendeleteit hűségesen teljesítik. A többiekre viszont rosszállással tekint, és kárhoztatja őket. Jézus ellenben azt mondta, hogy az egész világra – mind a jókra, mind a gonoszokra – szétáradnak Isten szeretetének nap sugarai. Ezt az igazságot már a természetből is megtanulhatták volna, mert Ő felhossa Napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak (Mt 5,45).” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*. Gyarmati–Bósz kiad. 76–77. o.)

Hogyan szólt Jézus arról, hogy az Atya személyesen részt vesz az egyes emberek megmentéséért folyó küzdelemben?

Jn 6,44 | Senki sem jöhet énhozzám, hacsak nem az Atya, aki elküldött engem, vonja őt...

Jn 4,23 | Az igazi imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát, mert az Atya is ilyeneket keres az ő imádóiul.

Jn 15,1–2 | Én vagyok az igazi szőlőtő, az én Atyám a szőlőműves. Minden szőlővesszőt, amely énbennem gyümölcsöt nem terem, lemetsz. Mindazt pedig, amely gyümölcsöt terem, megtisztítja, hogy több gyümölcsöt teremjen.

.....

„Mire utalt Jézus Jn 6,44-ben foglalt kijelentésével? Arra, hogy az Atya nem mindenkit vonz Jézushoz, vagy pedig arra, hogy mindig van rejtett előzménye annak, ha valaki Jézus felé fordul?”

Jézus példázatai által is szólt arról (Lk 15. fej.), hogy Isten „keresi” az embert. Világosan láttuk-e, komolyan gondoltunk-e arra, hogy ezt a „keresést” vagy „vonzást” az Atya irányítja? Igen aprólékos munka a szőlőművésé. Elgondolkoztató, hogy ilyen „aprólékos” munkában is részt vesz az Atya. Hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy a megváltás műve Krisztus munkája. Tudjuk, hogy a megváltás tervét az Atya gondolta el, de úgy gondoljuk, hogy ami a gyakorlati megvalósítást illeti, azt már inkább csak távolról szemléli az Atya. Jézus kijelentései azonban helyreigazítják téves gondolatainkat.

Hogyan tett bizonyosságot Jézus arról, hogy a mennyei Atya együttérző, könnyörülő szülői szeretettel viszonyul hozzánk?

Mt 6,9 | Ti azért így imádkoztatok: Mi Atyánk, ki vagy a mennyben!

Lk 11,11–13 | Melyik apa az közületek, akitől, ha a fia kenyeret kér, ő követ ad néki? Vagy ha halat, vajon a hal helyett kígyót ad-e néki? Avagy ha tojást kér, vajon skorpiót ad-e néki? Ha azért ti gonosz létekre tudtok jó ajándékokat adni fiaitoknak, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik kérik tőle.

Lk 15,20–24 | [A tékozló fiú...] felkelvén elment az ő atyjához. Mikor pedig még távol volt, meglátta őt atyja, megesett rajta a szíve. Oda futván a nyakába esett, megcsókolgatta őt. Mondta néki a fia: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened, nem vagyok immár méltó, hogy fiadnak hívattassam! Atyja pedig monda szolgálainak: Hozzátok ki a legszebb ruhát, és adjátok fel rá, húzzatok gyűrűt a kezére és sarut a lábára! Előhozván a hízott tulkot, vágjátok le, együnk és vigadjunk, mert ez az én fiam meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott.

.....

Mi a jelentősége a „mennyivel inkább” részletnek Lk 11,13-ban (vö. Ésa 49,15)? Könnyü elhinni, hogy a tékozló fiú példázatában szereplő atya a mennyei Atya hozzánk, elveszett, bűnös emberekhez való viszonyulását mutatja be?

A Lk 11,11–13-ban foglalt kérdéssor arra utal, hogy mennyire gyanakvóak vagyunk Isten iránt. Sokszor annyi jót sem feltételezünk róla, mint a földi szülőkről. Képesek vagyunk félni attól, hogy míg mi kegyelmet, segítséget kérünk tőle, Ő majd „ostorral” válaszol: „*kenyér helyett követ ad nekünk.*” Nehezen szabadulunk meg attól a téves, merőben emberi gondolattól, hogy Jézus ugyan irgalommal hajol le hozzánk, bűnös emberekhez, az Atya viszont szigorúbb, és Ő hűvösebb módon viszonyul hozzánk. Ösztönösen úgy gondoljuk, hogy Ő elsősorban az igazság jogarát tartja. Eljutottunk-e oda, hogy azonosulni tudunk az alábbi hitvallással, teljes meggyőződéssel: „*Mi megismertük és elhittük Isten irántunk való szeretetét.*” (1Jn 4,16/a)

„A mindenható Isten – mondta Jézus – abban a kiváltságban részesít bennünket, hogy Atyánknak szólíthatjuk. Jól gondoljátok meg, hogy mi mindent foglal ez magában! A leggyengédebb emberi szeretet sem munkálkodik úgy a bűnben megátalkodottak megtéréséért, mint Isten. Ő ott van minden egyes házban, minden kiejtett szót meghall, figyel minden egyes imára, segít minden lélek gondján, csalódásait hordozza.” (Ellen G. White: *Gondolatok a helyi beszédről*. Gyarmati–Bösz kiad., 109. o.)

„Igen irgalmas az Úr, és könnyörületes.» (Jak 5,11) Szerető szíve mindenképpen érzékeli bánatunkat, hát még, ha el is mondjuk neki. Vigyétek hozzá mindazt, ami zavarja és gyötri lelketeket! Semmilyen gond vagy teher nem túl nagy annak, aki a világokat fenntartja és az egész világmindenség ügyeit intézi. Semmi, ami békénket zavarja, nem túl kis dolog neki, hogy észre ne venni. Élettapasztalatunk egyetlen fejezete sem túl sötét neki, hogy el ne olvasná, és semmilyen bonyolult ügy nem olyan nehéz neki,

hogy ki ne bogozná. Nem sújthatja nyomorúság a legkisebbet sem az övéi közül, nem zaklathatja fel lelküket semmilyen aggodalom, nem vidíthatja fel őket semmilyen öröm, és nem hagyhatja el az ajkukat semmilyen őszinte ima, amit mennyei Atyánk figyelmen kívül hagyyna, ami fel ne keltené azonnal érdeklődését.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*. 87. o.)

„[A tékozló fiú példázatában] élénk tárul, hogy milyen fogadtatásban részesült a tévelygő: Mikor pedig még távol volt, meglátta őt az ő atyja, megesett rajta a szíve. Oda futván a nyakába esett, megcsókolgatta őt. Bármilyen megindító is ez a példázat, mégiscsak tökéletlenül tudja érzékelteni mennyei Atyánk végtelen irgalmát. Így szól az Úr prófétája által: »Örökkévaló szeretettel szerettelek téged, azért terjesztettem ki reád az én irgalmasságomat.« (Jer 31,3)» (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*. 48. o.)

„Isten csodálatra méltó szeretete egy világ iránt, mely nem szerette Őt! Olyan hatalmat rejt ez a gondolat, mely Isten előtti meghódolásra készíti a lelket... Minél inkább elmélyedünk ebben a témában, annál világosabban felismerjük a végtelen szeretet és az együttérző könyörület megszámlálhatatlan megnyilatkozását, amely az önfejtő és tévelygő gyermeke után sóvárgó anyai szív szeretetét is felülmúlja.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*. 14–15. o.)

5 Tanításain kívül miképpen nyilatkozhatta ki Jézus az Atyát?

Jn 1,18 | Istent soha senki nem látta, az egyszülött Fiú, aki az Atya keblén van, Ő jelentette ki Őt.

Jn 14,8–9 | Mondta Filep [Jézusnak]: Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és elég nekünk! Mondta neki Jézus: Annyi idő óta veletek vagyok, mégsem ismertél meg engem, Filep? Aki engem látott, látta az Atyát. Mi módon mondod azért: mutasd meg nekünk az Atyát?

Jn 1,14 | Az Ige testté lett, és lakozott közöttünk. Láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, úgymint, aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal.

Jn 10,30 | [Jézus kijelentette:] Én és az Atya egy vagyunk.

.....

.....

.....

.....

Vegyük figyelembe, hogy a „dicsőség” szó Isten tökéletesen igazságos, irgalmas jellemét jelenti az Írásban. Lásd: 2Móz 33,18–19; 34,5–6; vö. 2Kor 3,18. Komolyan vesszük-e, hogy a mennyei Atya lelkülete, viszonyulása hozzánk ugyanaz, mint Jézusé?

„Krisztus szavait tökéletesen szemléltették és támogatták életének cselekedetei. Sőt mi több: Ő maga volt az, amit tanított. Szavai nemcsak élettapasztalatának, hanem jellemének a kifejezései is voltak. Nemcsak tanította az igazságot, hanem Ő maga volt az igazság. Ez adott erőt tanításainak.” (Ellen G. White: *Előttem az élet/Nevelés*. 76. o.)

Olvassuk úgy az alábbi idézetet, hogy mindazt, amit Jézusról olvasunk, alkalmazzuk a mennyei Atyára is:

„Jézus az igazság egyetlen szavát sem hallgatta el, de mindenkor szeretettel szólt. A legnagyobb tapintat, körültekintés és szívélyes figyelmesség jellemezte őt az emberekkel való érintkezése során. Sohasem volt nyers, sohasem szólt határozott szigorúsággal alaptalanul, soha nem okozott szükségtelen szenvedést az érzékeny lelkeknek. Nem részesítette kemény megrovásban az emberi gyengeségeket. Az igazságot szólta, de ezt mindenkor szeretettel tette. Leleplezte viszont a képmutatást, hitetlenséget és álnokságot, de még ilyenkor is fájdalom volt a hangjában, súlyos feddéseit is megrendülés hatotta át...

Érték volt számára minden emberi lélek. Tiszteletet parancsoló isteni méltóság jellemezte viselkedését, mégis szeretetteljes figyelemmel hajolt le Isten családjának minden egyes tagjához. Minden emberben elveszett lényt látott, akinek a megmentése az Ő feladata. Ilyen volt Krisztus jelleme, életének tanúbizonysága szerint. Íme, az isteni jellem! Az Atya szívéből fakadtak az irgalmasságnak azok a folyamatai, amelyeket Jézus továbbított az embereknek. Jézus – az együtt érző, könyörülő Megváltó – »testben megjelent Isten« volt. (1Tim 3,16) (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*. 10–12. o.)

6 *Hogy hangzott Jézus leghatalmasabb, legcsodálatosabb kijelentése az Atyáról?*

Jn 3,16 | Úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta érte, hogy aki hisz Ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Jn 10,17–18 | Azért szeret engem az Atya, mert leteszem az én

életemet, hogy újra felvegyem azt. Senki sem veszi el azt tőlem, hanem én teszem le magamtól. Van hatalmam letenni, és van hatalmam ismét felvenni. Ezt a parancsolatot vettem Atyámtól. **Jn 17,23/b** | [Részlet Jézus ún. főpapi imájából:] Hogy megismerje a világ, hogy Te küldtél engem, és szeretted őket, amiként engem szerettedél.

.....

.....

.....

.....

Jézus hozott csak kimondhatatlan áldozatot értünk, vagy pedig az Atya is? Mit jelent Jézusnak ez a különös kijelentése: „Azért szeret engem az Atya, mert...” Logikusan következik-e Jn 17,23 kijelentése Jn 3,16-ból?

„Nem azért volt szükség a nagy áldozatra, hogy szeretetet ébresszen az Atya szívében az ember iránt... Az Atya nem a nagy engesztelő áldozat következtében szeret minket, hanem azért hozta ezt az áldozatot, mert szeret bennünket. Krisztus volt a Közvetítő, aki által Isten az elveszett világra árasztotta végtelen szeretetét.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*. 13. o.)

„Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt.» (Jn 10,17) Jézus a következőt mondta ezzel: Annyira szeretett benneteket az én Atyám, hogy még engem is jobban szeret azért, mert életemet adom megváltásotokért.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*. 13. o.)

„Csodálatos igazság, amely csupa bátorítás és vigasz, hogy Isten éppúgy szeret bennünket, mint tulajdon Fiát. Mindezt a tanítványokért mondott utolsó imájában is kifejezte Jézus: »Szeretted őket, amiként engem szeretted.« (Jn 17,23)” (Elen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*. Gyarmati–Bósz kiad., 109. o.)

Kézenfekvő-e mindezek hátterén Rm 8,32 kérdése: „*Aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?*” Ezt a kérdést megfontolva maradhat-e egyetlen gyanakvó, kételkedő gondolatunk a mennyei Atya iránt? Megtűrhetünk-e ilyesmit magunkban?

2. tanulmány – 2014. július 12.

Jézus bizonyágtétele a Szentlélekről

Hogyan tette egyértelművé Jézus, hogy a Szentlélek az Atyához és Hozzá hasonlóan különálló, velük egyenrangú isteni személy?

1

Mt 28,19 | Elmenvén azért, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében.
Jn 14,16 | Kérem az Atyát, és más vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké.

.....

Mit érzékeltetett Jézus azzal, hogy különbségtétel nélkül, egymás mellé sorolva, néven nevezte a három isteni személyt? Mi a jelentősége annak, hogy Jézus úgy szólt a Szentlélekről, mint aki Hozzá képest „más Vigasztaló”?

Az Ószövetségben is sokszor történik említés Isten Lelké-ről (lásd pl. 1Móz 1,2; Bír 6,34–35; 2Krón 20,14), de Jézus tette teljessé a Szentlélekről szóló kinyilatkoztatást. Úgy szólt

róla, mint a jellemében és istenségben egyenlő isteni személyek egyikéről. A három isteni személy között a Szentlélek különösen titokzatos számunkra, mivel testi alakban nem nyilatkozik meg. Mt 3,16 is csupán hasonlatot alkalmazva szól arról, hogy a Szentlélek „mintegy galambként” szállt alá Jézusra keresztség után.¹ Jelentőségtes azonban, hogy ez alkalommal látható valóságként nyilatkozott meg a Szentlélek, miképpen pünkösdi kiadásakor is, akkor a tüzes nyelvek szimbóluma által.

Ezt a megjegyzést fűzi Ellen White Mt 28,19-hez:

„A menny három szent méltósága – az Atya, a Fiú és a Szentlélek – kijelentik, hogy megerősítik az embereket annak érdekében, hogy legyőzzék a sötétség hatalmait.” (Ellen G. White: 92. sz. kézirat. 1901)

Mindig voltak, és lesznek is olyan emberek, akik kijelentik, hogy a Szentlélek nem különálló személy, hanem csupán személytelen isteni erő. A Szentírás azonban nem nyújt alapot az efféle okoskodáshoz. Jézus nem szólhatott volna a Szentlélekről úgy, hogy hozzá képest „más” Vigasztalót küld az Atya az ő mennybe való visszatérése után, ha a Szentlélek nem lenne különálló személy.

„A Szentlélek, aki éppúgy személy, mint ahogy Isten személy...” (Ellen G. White: 145. sz. kézirat. 1901.; *Evangelizálás*. 606. o.)

„Nem lényeges számunkra az, hogy pontosan meg tudjuk határozni, kicsoda a Szentlélek... A Szentlélek termé-

¹ „Amikor Isten dicsősége körülvette Őt..., Jézus felismerte a jelet, amelyet Isten megígért” – írja Ellen White (*Jézus élete*. 112. o.); vö. Jn 3,33.

szete titok. Emberek nem tudják megmagyarázni, mert Isten nem nyilatkoztatta ki nekik. Összehozhatnak igerészeteket a maguk képzelgésével, és ráépíthetnek egy emberi konstrukciót, de ezeknek a nézeteknek az elfogadása nem erősíti az egyházat. Az emberi értelem számára túl mély titkokat illetően – hallgatni arany.” (Ellen G. White: *Apostolok története*. A Lélek adománya c. fejezetből.)

Jézus tanítása szerint mi, emberek, milyen úton léphetünk Istennel személyes kapcsolatba, mint a mennyei világtól elszakadt, bűnös teremtmények?

Jn 4,23–24 | Eljön az óra..., amikor az igazi imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát, mert az Atya is ilyeneket keres az ő imádóiul. Isten lélek, és akik őt imádják, szükséges, hogy lélekben és igazságban imádják.

Jn 3,8 | A szél fúj, ahová akar, annak zúgását hallod, de nem tudod, honnan jön, és hová megy. Így van mindenki, aki Lélektől született.

.....

.....

.....

.....

.....

Nyilvánvaló, hogy Istent igazságban imádni annyi, mint Isten igéje alapján ismerni Őt, és az általa kinyilatkoztatott módon gyakorolni az istentiszteletet. De mit jelent Isten „lélekben”

imádni? Mit fejezett ki Jézus azzal, hogy a szél munkájához hasonlította a Lélek munkálkodását szívünkben?

„Isten lélek”, azaz élő személy, akinek tudata, lelkivilága van, mint nekünk, embereknek, hiszen önmagával rokon lénynek, a maga képére és hasonlatosságára teremtett minket (vö. 1Kor 2,11). „Lélekben” imádni Istent azt jelenti, hogy „lélektől-lélekig” kapcsolat alakul ki közte és köztünk, azaz bizalmas, személyes közösségre lépünk Vele. Ennek a kapcsolatnak és közösségnek a létrejöttét a Szentlélek munkálja ki. Átala valósul meg Isten mindenütt jelenvalósága, Ő teszi élő valósággá Isten szerető, együttérző, irgalmas Lényét lelkivilágunkban.

„Egyedül az a vallás vezet Istenhez, amely Ötöle származik... Ez az igaz istentisztelet, a Szentlélek munkálkodásának gyümölcse... Bárhol vágyakozik is egy lélek Isten után, ott a Szentlélek munkája nyilatkozik meg, és Isten majd kijelenti magát annak az embernek.” (Ellen G. White: *Jézus élete*. 189. o.)

„A szél hallható a fák ágai között, susogtatja a leveleket és a virágokat, mégis láthatatlan, és senki sem tudja, honnan jön, és hová megy. Ilyen a Szentlélek munkája is a szívben. A szél mozgásával lehet a legjobban megértetni... Krisztus folyamatosan munkálkodik a szívben Valaki által, aki éppoly láthatatlan, mint a szél. Pici lépésekkel, a befogadó számára talán észrevétlenül, a kapott benyomások a lelket Krisztus felé vonják.” (Ellen G. White: *Jézus élete*. 172. o.)

„Ugyanaz az isteni Lény szól az emberek szívéhez, aki a természet világában is munkálkodik. Kifejezhetetlen sóvárgást ébreszt bennük olyasvalami után, amijük nincs...

Isten Lelke fohászkodik értük, és készíti őket, hogy arra törekedjenek, ami békét és nyugalmat ad a léleknek...” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*. 25. o.)

Kinek a közbenjárása által nyerhetjük el a Szentlélek folyamatos jelenlétét és munkálkodását életünkben?

Jn 7,37–39 | Az ünnep utolsó nagy napján felállt Jézus, és kiáltott, mondván: Ha valaki szomjúhozik, jöjjön énhozzám, és igyék! Aki hisz énbennem, amint az Írás mondta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből. Ezt pedig mondta a Lélekről, amelyet venni fognak a benne hívők, mert még nem volt Szentlélek, mivelhogy Jézus még nem dicsőített meg.

Jn 14,16–17 | Kérem az Atyát, és más vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké. Az igazságnak ama Lelkét, akit a világ be nem fogadhat, mert nem látja és nem ismeri őt, de ti ismeritek őt, mert nálatok lakik, és bennetek marad.

.....

Lehet-e közvetlenül megszólítani a Szentlelket, és kérni Tőle ajándékai kiárasztását? Csakis kinek a közbenjárása által nyerhetjük el a Szentlélek jelenlétét és munkálkodását szívünkben?

A karizmatikus kereszténység nagy tévedése abban rejlik, hogy úgy gondolják, csak erősen hinni kell Isten Szentlélekre vonatkozó ígértét, és „tusakodni” a Lélek elnyeréséért. Az idézett ígék azonban világossá teszik, hogy senki sem nyerheti el

a Szentlelket közvetlenül: Jézustól kell kérnünk, aki az Atyától kéri számunkra. Miért oly fontos ezt megérteni? A Szentlélek szent isteni személy, aki „*bűnnel együtt nem lakik*” (Zsolt 5,5). Ezért csakis a Krisztusban nyert megigazulás, bűnbocsánat és szívünk ezzel együtt megvalósuló megtisztítása nyomán lehet testünk a Szentlélek templomává. A Szentlélek csak tiszta, kiszöpört házba költözik be.

A Szentlélek az ószövetségi időkben is munkálkodott, mint említettük, Jézus mennybemenetele után azonban állandó jelenlétét és szüntelen munkálkodását nyerte el a hívő egyház. Az egyes hívők kiváltsága is, hogy részesülhessenek ebben az ígéretben: „*nálatok lakozik, és bennetek marad.*”

„A Lélek kiárasztása pünkösd napján a menny üzenete volt arról, hogy a Megváltó ünnepélyes felkenetése megtörtént. Ígérete szerint elküldte a Szentlelket a mennyből, annak jeléül, hogy immár mint Pap és Király, övé minden hatalom mennyen és földön; és Ő népének Felkentje... Az Örökkévaló hatalmasan nyilatkozott meg egyházának. Úgy tetszett, mintha ennek az évszázadok óta visszatartott erőnek kiárasztása a mennyet nagy örömmel töltené el...” (Ellen G. White: *Apostolok története*. 28., 27. o.)

Élő víz folyamai üdítik fel azt az embert, aki Krisztus közbenjárása által elnyeri a Szentlelket. Sőt, ő maga is a Lélek áldott befolyásának közvetítőjévé válik, belőle is „*élő víz folyamai*” kezdenek ömleni.

„Elégedetlenül, szomorúan álltak [az ünnepen a templomban az emberek] az örömteli színtér csillogása közepette. A hirtelen kiáltás: »ha valaki szomjúhozik«, kizök-

kentette őket szomorú meditatálásukból, és amint hallgatták az ezután következő szavakat, új reménység gyúlt szívükben. A Szentlélek segítségével felismerték Jézus szavaiban az üdvösség mérhetetlen ajándékát. Krisztus kiáltó szava ma is hangzik a szomjazó lélekhez, és még nagyobb erővel hív minket, mint azokat, akik a templomban, az ünnep utolsó napján hallották. A kút mindenki számára nyitva áll. A menny felajánlja a fáradt, megterhelt lelkeknek az örök élet üdítő vizét.” (Ellen G. White: *Jézus élete*. 454. o.)

„A Lélek ezelőtt is a világban volt. A megváltási munka kezdetétől munkálkodott az emberek szívében, és befolyást gyakorolt gondolkodásukra. Miközben azonban Krisztus a földön volt, a tanítványok nem vágyakoztak más segítő után. Amíg Krisztus mennybemenetelével meg nem vonta tőlük jelenlétét, nem érezték, hogy szükségük lenne a Lélekre. Közvetlenül Krisztus mennybemenetele után azonban érezni kezdték, hogy szükségük lenne a Lélek segítségére. A Lélek azután meg is érkezett hozzájuk. A Szentlélek Krisztus képviselője, jóllehet teljesen független az emberi természettől. Az emberi test kötöttsége miatt Krisztus nem tudott egy és ugyanazon időben mindenütt jelen lenni. Azért éppen a követői érdeke volt az, hogy Krisztus elmenjen az Atyához, és elküldje a Lelket utódjaként a földre. Ezután senkinek sem lehetett semmi előnye tartózkodási helyéből vagy Krisztussal való személyes kapcsolatából eredően. A Szentlélek által ettől kezdve az Üdvözítő minden ember számára elérhetővé lett. Ebben az értelemben Krisztus közelebb lehetett követőihöz, mintha nem ment volna fel a mennyekbe.” (Ellen G. White: *Jézus élete*. 669. o.)

Mennyire szívesen adja nekünk az Atya az ő Lelkét?

Lk 11,11–13 | Ha azért ti gonosz létekre tudtok jó ajándékokat adni a ti fiaitoknak, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik kérik tőle.

.....

.....

.....

┌ *Mi az egyetlen feltétele annak, hogy elnyerjük a Szentlelket?*
└ *Könnyű vagy nehéz teljesíteni ezt a feltételt?*

Maga a feltétel könnyebb nem is lehetne: csupán kérni kell. Ahhoz azonban, hogy teljes szívvel tudjuk kérni a Szentlelket, be kell látnunk a magunk elveszettségét és tehetetlenségét, s hinnünk kell a könyörülő Isten ígéretében.

„Bárcsak a jó Isten mindenkivel megismertetné a maga gyengeségét, s hogy képtelen arra, hogy élete kicsiny hajóját egyenesen és biztosan a kikötőbe vezesse.” (Ellen G. White: *Apostolok története. A Zsidó és pogány c. fejezetből*)

...Sokaknak nincs élő hitük, ezért nem tapasztalják meg Isten erejének nagyobb megnyilatkozását. Gyengeségük hitetlenségük eredménye. Jobban bíznak a saját munkálkodásukban, mint Isten értük végzett munkájában... Gondolkodnak és terveket szőnek, de keveset imádkoznak... Mivel nem ismerik fel szükségletüket, sem azt, hogy Isten szívesen ad, ezért nem tárják kitartóan az Úr elé kéréseiket... Sokan vannak, akik vágyakoznak arra, hogy mások-

nak segíthessenek, de úgy érzik, nincs sem lelki erejük, sem világosságuk, amit továbbadhatnának. Vigyék kéréseiket a kegyelem trónja elé! Könyörögjenek Szentlélekért, és Isten teljesít minden általa tett ígéretet.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai. Kérjünk, hogy adhassunk c. fej.*)

„Krisztus megígérte egyházának a Szentlélek ajándékát, és ez az ígéret reánk is éppen úgy vonatkozik, mint az első tanítványokra. Minden más ígérethez hasonlóan, Krisztus ezt az ígéretet is feltételekhez kötötte. Sokan vannak, akik hisznek az Úr ígéreteiben, és vallást tesznek arról, hogy igénylik azokat. Sokat beszélnek Krisztusról és a Szentlélekről, mégsem nyernek semmi áldást. Nem adják magukat a Szentlélek vezetése és az isteni erők ellenőrzése, uralma alá. Mi nem tudjuk használni a Szentlelket. A Szentlélek kell, hogy használjon bennünket... Isten csak azoknak adja Szentlelkét, akik alázatosan várakoznak Istenre, akik éberren figyelnek vezetésére és kegyelmi ajándékaira... Isten ereje kérésre és befogadásra vár... Kész arra, hogy minden lelket megáldjon szükségük és befogadóképességük szerint.” (Ellen G. White: *Jézus élete. 672. o.*)

Hogyan munkálkodik a Szentlélek az öt befogadó emberben?

Jn 15,26 | Mikor pedig eljön majd a Vigasztaló, akit én küldök néktek az Atyától, az igazságnak Lelke, aki az Atyától származik, Ő tesz majd bizonyágot rólam.

Jn 16,14 | Ő engem dicsőít majd, mert az enyémből vesz, és megjelenti néktek.

Jn 16,13 | Mikor eljön amaz, az igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra. Mert nem ömagától szól, hanem

azokat szólja, amiket hall, és a bekövetkezendőket megjelenti néktek.

.....

.....

.....

Ellentétbe állítható-e a Lélek munkája, vezetése a Szentírásban foglalt igazsággal? Kire irányít a Szentlélek minden figyelmet? Kit tesz jelenvalóvá szívünkben, életünkben?

Sok keresztény csupán úgy gondol a Szentlélekre, mint aki-nek az a hivatása, hogy szomorúságunkban vigasztaljon, a szeretet és bizakodás érzelmeit oltsa szívünkbe. Jézus szerint azonban a Szentlélek az „igazság Lelke”, aki „elvezérel minket minden igazságra”. Mennyire kézenfekvő ez! Hiszen a Szentírás is a Szentlélek ihletése által jött létre! Ugyancsak tévesen állítják szembe egymással némelyek az úgynevezett lelki dolgokat, „a kegyes érzelmeket” például a próféciaák ismeretével. Jézus azonban kijelenti: a Szentlélek „megjelenti nekünk a bekövetkezendőket”.

A Szentlélek egyaránt vigasztaló és az igazság Tanítója. Titokzatos és csodálatos vigasztaló munkájára utalnak például az alábbi zsoltárigék: „Mikor megsokasodtak bennem az én aggódásaim: a te vigasztalásaid megvidámították az én lelkemet.” (Zsolt 94,19) „Mikor kiáltottam, meghallgattál engem, felbátorítottál engem, lelkemben erő támadt.” (Zsolt 138,3)

A Szentléleknek mint igazság Tanítójának munkásságáról pedig ezt jelentette ki Jézus: „És az, mikor eljő, megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében.” (Jn 16,8)

„A Lélek az isteni igazság egyetlen eredményes tanítója... ismerheti valaki Isten minden parancsolatát és ígértét, de ha a Szentlélek nem teszi helyére szívében az igazságot, akkor egyetlen lélek sem esik a köre, és nem zúzódik szét azon.” (Ellen G. White: *Jézus élete*. 672. o.)

A Szentlélek minden figyelmet Krisztusra terel. Nincs külön vagy más mondanivalója, mint megeleveníteni Krisztus személyét és tanításait lelkünkben. Ezért a Szentírásban váltófogalom az, hogy Krisztus vagy a Szentlélek lakik a szívben (lásd pl. Eféz 3,16–17).

Milyen módon segítette és segíti a Szentlélek Jézus apostolait és tanítványait bizonyágtétező szolgálataukban?

Ap csel 1,8 | Vesztek erőt, miután a Szentlélek eljön reátok, és lesztek nékem tanúim mind Jeruzsálemben, mind az egész Júdeában és Samáriában, [majd pedig] egészen a Föld végső határáig.

Mt 10,19–20 | Amikor átadnak titeket [a hatóságoknak], ne aggodalmaskodjatok, mi módon vagy mit szóljatok, mert megadatik néktek abban az órában, mit mondjatok. Mert nem ti vagytok, akik szóltok, hanem a ti Atyátok Lelke az, aki szól tibenetek.

Jn 20,21–23 | Ismét mondta azért nekik Jézus: Békesség néktek! Amiképpen engem küldött az Atya, én is akképpen küldelek titeket. És amikor ezt mondta, rájuk lehelt, és mondta nekik: Vegyetek Szentlelket! Akiknek bűneit megbocsátjátok, megbocsátatnak azoknak, akikéit megtartjátok, megtartatnak.

Lehet-e áttörni bármilyen emberi bölcsességgel, illetve igyekezettel a tudatlanság és a hitetlenség sötétségét, amely világunkat uralja? Miért nincs okunk félni, ha hitünkért üldöznek és emberi ítélőszékek elé állítanak? Hogyan értsük a Jn 20,21–23-ban foglalt jézusi kijelentést? Igazolhatja-e a gyónás és a papi feloldozás katolikus egyházban folyó gyakorlatát?

„Az Üdvözítő tudta, hogy semmiféle érvelés – legyen az bármilyen logikus – sem lágyít meg kemény szíveket; nem törheti át a világias gondolkodás és önzés kergét. Tudta, hogy tanítványainak az erőttöbbletet a mennyből kell kapniuk. Tudta, hogy az evangélium csak akkor hatásos, ha azt forró szívek és beszédes ajkak hirdetik, akiket áthat annak ismerete, Aki az út, az igazság és az élet.” (Ellen G. White: *Apostolok története*. A nagy parancs c. fejezet)

„Krisztus szolgálóinak nem kell előre beszéddel készülniük, amikor megpróbáltatnak. Előkészületeiket nap mint nap kell megtenniük: kincsként kell őrizniük Isten ígéjének értékes igazságait, imával megerősíteniük hitüket. Ha próba jön rájuk, a Szentlélek éppen azokat az igazságokat idézi emlékezetükbe, amelyekre szükségük van.” (Ellen G. White: *Jézus élete*. 356. o.)

Jézus szimbolikus cselekedete, ahogyan a tanítványokra lehelte a felhívással, „*Vegyetek Szentlelket!*”, két dolgot tudatosított a tanítványokban: a Szentlélek nélkül nem tudnak emberi lel-

keket Istennel megbékéltetni, nem tudják Isten könyörületét és igazságosságát hitelesen képviselni. Továbbá: Szentlelket csak Tőle, az Ő közbenjárása által nyerhetnek. Ha emberek hatalmat kaptak volna bűnök megbocsátására vagy megtartására, akkor Jézus szava így hangzott volna: „Akiknek bűneit megbocsátjátok, megbocsátva vannak azok, akikéit megtartjátok, megtartva maradnak azok.” Jézus kijelentése azonban másképp hangzott, és világossá tette, a menny döntése az, hogy a bűnök „*megbocsátatnak*” vagy „*megtartatnak*”. A tanítványok csak közvetíthetik, kihirdethetik Isten megbocsátását a bűnbánó bűnösnek, és Isten rosszállását a bűnükben megmaradóknak, amennyiben Isten ígéje alapján teszik ezt, és Lelke vezeti őket.

„Jézus azzal bízta meg tanítványait, hogy a bűnök bocsánatát hirdessék az ő nevében minden nemzetnek, de őket, magukat nem hatalmazta fel a bűn egyetlen foltja eltávolításával sem Ádám fiáról... Aki azzal vonja magához az embereket, hogy hatalommal van felruházva a bűnök bocsánatára, Isten haragját hívja ki maga ellen, mert a mennyei megbocsátótól gyöngé, tévelygő halandókhöz von embereket.” (Ellen G. White: *Spirit of Prophecy*. 3. köt., 245. o.)

„A bűnbánót vezessék a hitetlenség sötétségéből a hit és az igazságosság világosságára. Remegő kezét tegyék Jézus szerető kezébe. A megbocsátásnak ezt a formáját a menny jóváhagyja. Az egyháznak csak ilyen értelemben van hatalma a bűnösöknek megbocsátani... Ha elvesznek a bűnben, akkor azt az ítéletet, amelyet te mint egyház kijelentettél Isten szavából, a mennyben is kijelentik. Azok, akik a bűn elkövetését választják, megtagadják Krisztust. Az egyháznak meg kell mutatnia, hogy nem szentesíti, nem

hagyja jóvá tetteiket, különben maga az egyház becsteleníti meg Urát. Az egyháznak mindig azt kell mondania a bűnről, amit Isten mondott és mond róla. Az egyháznak úgy kell foglalkozni a bűnnel, amint azt Isten előírta, és akkor az egyház cselekedeteit jóváhagyják majd a mennyben is... A pásztorok gyengéd gondoskodással legeltessék nyájukat az Úr legelőjén. A prédikátorok az Üdvözítő megbocsátó irgalmasságával szóljanak a tévelygőkhöz. A bűnösöket bátorítsák arra, hogy tartsanak bűnbánatot, és higgyenek Abban, Aki egyedül tud megbocsátani. Isten szava tekintélyen állva mondják meg a bűnösöknek: »Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson minket minden hamisságtól.« (1Jn 1,9)” (Ellen G. White: *Jézus élete*. 806. o.)

3. tanulmány – 2014. július 19.

Jézus tanítása Isten angyalairól, valamint a bűn szerzőjéről és démonairól

Mit tanított Jézus Isten angyalainak szolgálatáról?

Jn 1,52 (vö. 1Móz 28,12) | Bizony, bizony, mondom néktek: Mostantól fogva meglátjátok a megnyílt eget, és Isten angyalait, amint felszállnak és leszállnak az Emberfiára.

Mt 18,10 | Meglássátok, hogy egyet is meg ne utáljatok eme kicsinyek közül, mert mondom néktek, hogy az ő angyalaik mindenkor látják a mennyben az én mennyei Atyám orcáját.

Mt 26,53 | Avagy azt gondolod-e, hogy nem kérhetném most az én Atyámat, hogy adjon ide mellém többet tizenkét sereg angyalnál?

.....
.....

Milyen ószövetségi jelképes ábrázolásra utalt Jézus Jn 1,52-ben foglalt kijelentésével? Kik működnek tehát együtt a Megváltóval az emberek megmentéséért végzett szolgálatában? Milyen sűrű

a közlekedés a menny és a föld között Jézus „kicsinyekkel” kapcsolatos kijelentése szerint? Elegendő angyal áll-e a menny rendelkezésére a megváltás művében Jézus harmadikként idézett kijelentése szerint?

„Milyen szerepet játszanak az angyalok az emberiség életében, Isten megváltási művében? Szemlélő és cselekvő szerepet. Ujjongó tetszésnyilvánítással üdvözölték egykor az emberiség teremtését (Jób 38,4.7)... Később azoknak a prófétáknak a segítői lettek, akik szolgálatukkal és látomásaikkal előkészítették az Üdvözítő eljövetelét. Amikor Jézus megjelent, odaadó hírvivők csapatához hasonlóan azonnal megjelentek ők is, és Jézus egész életében fel- és alászálltak parancsára (vö. Jn 1,52). A Szentlélekhez hasonlóan állandóan Jézus mellett voltak, mint az isteni beavatkozás eszközei a fizikai világban, miközben a Szentlélek az üdvösség művének magasabb szférájában tölti be ugyanezt a szerepet... A leghatalmasabb angyalok sem tartják méltatlannak magukhoz, hogy megkülönböztetett szeretettel és figyelemmel álljanak oda a leggyengébbek, a hívők legkisebjei mellé is...

De miért van szükség az angyalok közreműködésére? – kérdezhetjük. Gondviselése és mindenhatósága folytán nem segíthetne bennünket Isten maga, anélkül, hogy ezeknek a teremtményeknek a segítségét igénybe venné? ...Isten szeret annyira, hogy ne akarjon egyedül szeretni, és ne akarjon egyedül szeretett lenni... Tőle árad a szeretet mindenki felé, és mindenkitől Őfelé – ez az Ő uralmának nagyszerűsége és dicsősége. Ezért akarja azt is, hogy mi, emberek, segítsük egymást, s hogy ez a kölcsönös segítségnyújtási lánc angyalok és emberek között is létrejöjjön.” (F. Godet – idézi: Alfred-Felix Vaucher: *Az üdvösség története*. 87–88. o.)

János 1,52-höz fűzi Ellen White ezeket a megjegyzéseket:

„Krisztus itt lényegében ezt mondja: Látni fogjátok, hogy az egek megnyílnak, és soha többé be nem zárulnak. Én nyitottam meg néktek. Isten angyalai felszállnak, felviszik az Atyához a szűkölködők és nyomorultak imádságait, és alászállnak, hogy áldást, reménységet, bátorítást, segítséget és életet hozzanak az embereknek. Isten angyalai szüntelenül ég és Föld között járnak.” (Ellen G. White: *Jézus élete*. 143. o.)

Mt 18,10 kijelentése nem csupán a gyermekekre vonatkozik, hanem a gyengékre, kiszolgáltatottakra, hitben „kicsinyekre” is – a szövegösszefüggésből ez világosan kitűnik (lásd az 5–9. verset). Jézusnak ez a kijelentése tudatja velünk, hogy minden Benne hívőnek – gyermeknek és felnőttnek – személyes angyala van. (Lehetséges, hogy nem csak a hívő gyermeknek és felnőttnek, talán a nem hívőknek is van személyes angyaluk, addig, míg szívük végleges megkeményítése nyomán Isten magára nem hagyja őket. Erről azonban nincs közelebbi és egyértelmű kijelentés az Írásban.)

„A dicsőség angyalai, akik mindig látják a mennyei Atya arcát, örömeiket lelik abban, ha a kicsinyeket szolgálhatják. Különös gondjuk van azokra a gyenge emberekre, akiknek sok kifogásolható jellemvonásuk van. Az angyalok mindig ott vannak, ahol a legnagyobb szükség van rájuk, segítik azokat, akiknek a legkeményebb csatákat kell vívniuk az énnel, és akiknek kilátástalanok a körülményeik.” (Ellen G. White: *Jézus élete*. 440. o.)

Mt 26,53-ban „12 légiónál több” angyalról van szó az eredeti görög szöveg szerint. A római hadsereg hadtestnyi (10 cohorsból álló) egységét hívták légiónak. Jézus korában ez 6000 fős állományban lévő katonát jelentett, és ugyanennyi főt számláló segédcsapatokat.

2 Mit tanított Jézus Isten angyalainak emberekkel kapcsolatos együttérzéséről?

Lk 15,7 | Mondom néktek, hogy ily módon nagyobb öröm lesz a mennyben egy megtérő bűnösön, hogysem kilencvenkilenc igaz emberen, akiknek nincs szükségük megtérésre.

.....

.....

Igazán megértettük és elhiszük-e, hogy a mennyei angyalok osztoznak Isten elveszett bűnösök iránti szeretetében? Hogyan lehet félreérteni Jézus idézett kijelentését, és hogyan lehet helyesen érteni? Van-e igaz ember az Isten előtt az Írás szerint, vannak-e viszont olyan emberek, akik ezt hiszik magukról?

„Mennyei angyalok érdeklődnek az elveszettek iránt... A papok azt tanították, hogy öröm van a mennyben, ha a bűnös elpusztul. Jézus ellenben kijelentette, hogy... az egész menny abban gyönyörködik, ha Isten képmása kiábrázolódik az emberi lélekben... Angyalok sajnálkoznak a tévelygők felett, angyalok sírnak, mialatt emberek mit sem törődve elzárkóznak minden szánalom elől.

.....

.....

.....

Napról napra találkozunk emberekkel, kiket nem érdekel a vallás, és beszélgetünk velük, látogatjuk őket, de vajon mutatunk-e érdeklődést lelki életük, jólétük iránt? Bemutatjuk-e előttük Krisztust, a bűnbocsátó Megváltót? ... Ki mérhetné fel egyetlen lélek értékét? ...Ha Krisztussal közösséged van, minden emberi lényt értékelni fogsz... Felismered majd a szenvedők szükségleteit, akik vétkeztek Isten ellen, s akiket lenyűgöz bűneik terhe. Szíved részvétellel hajlik hozzájuk, és segítő kezet fogsz nyújtani nekik...

Ebben a munkában a menny összes angyala készséges együtt munkálkodni... Angyalok lesznek segítségedre, hogy a legközönyösebbeket és a legkeményebb szíveket is elérjed. És ha sikerül egyet is visszahozni Istenhez, az egész menny örül, szeráfok, kérubok zengenek hárfáikon, örömeinek dicséri Istent és a Bárányt az emberek fiai iránt tanúsított szeretetért és kegyelemért.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. „Ez bűnösöket fogad magához” c. feje.)

Mit tanított Jézus a bűn szerzőjéről?

Jn 8,44 | Ti az ördög atyától valók vagytok, és a ti atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni. Ő emberölő volt kezdettől fogva, és nem állt meg az igazságban, mert nincsen őbenne igazság. Mikor hazugságot szól, a sajátjából szól, mert hazug és hazugság atyja.

.....

.....

.....

Kik nevezhetők „az ördög gyermekeinek”? Hogy viszonyul Sátán az emberekhez Jézus tömör meghatározása szerint, még ha ezt álcázza is, és sokszor jótevőnek mutatja magát? Mire utal az a pontos megfogalmazás, hogy Sátán „nem állt meg az igazságban” (vö. Ezék 28,15)? Van-e még Sátánban valami olyasmi, ami reménységre adna okot valamikori megtérését illetően? Milyen kifejezéssel utalt Jézus arra, hogy Sátánt senki sem csábította bűnre, ő a bűn feltalálója, szerzője?

„Sátán teremtett lény. Tévedés tehát valamiféle gonosz istenségnek képzelni, aki mint hatalomban és örökkévalóságban egyenlő ellenfél áll szemben a jó és igazságos Istennel. Isten és Sátán között teljes egészében fennáll az a távolság, amely elválasztja egymástól a Teremtőt és a teremtményeket. Egyedül Isten örökkévaló. Sátánnak kezdete volt és vége lesz. Léte a világmindenség szuverén Urának és Bírójának akaratótól függ.” (Alfred-Felix Vaucher: *Az üdvösség története*. 90. o.)

Jézus Krisztus kijelentése szerint az ördög a bűn és a hazugság atyja, szerzője. (A hazugság a bűn ősfarmája, hiszen a bűn maga is a legnagyobb hazugság.) Nem ilyenek teremtett, valamikor az *igazságban* volt, amelyben azonban *nem állott meg*. Ok nélkül – valamilyen titokzatos, nem menthető módon – elhajlott tőle. Mindenre elszánt ellensége azóta nemcsak Istennek, hanem a kísértései hálójába fogott embernek is: *nincs őbenne igazság*. Jelenések könyve úgy mutatja be őt, mint egy nagy, negatív szellemi hatalmat, aki a különböző történelmi korszakokban tetszése szerint hiteti el az egész föld lakosságát (Jel 12,9).

„A bűn eredetére lehetetlen olyan magyarázatot találni, ami megindokolná létezését. De eleget tudhatunk mind a bűn eredetéről, mind végleges megszüntetéséről ahhoz,

hogy világosan lássuk: Isten igazságosan kezeli a bűnt. Semmit sem tanít a Szentírás világosabban, mint azt, hogy Isten semmiképpen sem felelős a bűn létrejöttéért, hogy Ő nem vont vissza önkényesen kegyelmét, és nem volt hiba kormányzatában, ami alkalmat adott volna a lázadásra. A bűn »betolakodó«, amelynek jelenlétét nem lehet megindokolni. A bűn titokzatos, érthetetlen, mentetegetése egyenlő volna igazolásával. Ha mentséget lehetne találni rá, vagy okot létezésére, akkor megszűnne bűn lenni.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*. 438. o.)

Sajnos ma az emberek – beleértve a keresztyények nagy részét is – szinte egyáltalán nem ismerik az e témáról szóló bibliai tanítást. Jellemző, hogy *A magyar nyelv értelmező szótárában* az ördög címszó után ez áll: „képzeletbeli lény.”

„Sátán ujjong, ha a képzelet szülöttének tartják. Nagyon megfelel céljainak, ha könnyen veszik, ha gyerekes módon ábrázolják... Mindenki értse meg, hogy Sátán valamikor fennkölt angyal volt. Lázadása kizárta a mennyből, de nem pusztította el hatalmát... Bukása óta a menny kormányzata ellen fordította hatalmát. Egyre agyafúrta lett, és megtanulta a legsikeresebb módokat az emberek bűnbe ejtésére.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*. I., 342. o.)

Hogyan mutatott rá Jézus arra, hogy jelenleg a bűn szerzője „a világ fejedelme”?

Jn 14,30 | Nem sokat beszélek már veletek, mert jön a világ fejedelme, de énbennem nincsen semmije.

Mt 6,10.13/a | Jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is... Ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól!

Jn 16,11 | E világnak fejedelme megítéltetett.

.....

Hogyan lett Sátán e világ fejedelme? Elmondhatja-e még valaki Jézuson kívül, hogy Sátánnak semmije sincs benne? Mire tanít közvetve a Miatyánk is – Isten uralma, akarata érvényesül-e jelenleg a földön? Fontos-e naponta tudatosítani magunkban, hogy Sátán fejedelemsége területén élünk, és ezért szüntelenül kérnünk kell Isten oltalmát, szabadító kegyelmét?

„Hogy Sátán éppen ide száműzetett, ennek az az oka, hogy sikerült elcsábítania az emberiséget, és megkaparintania a föld feletti királyságot, amit a Teremtő az emberre bízott. Ezért lett az egész világ Sátán munkaterületévé, »kísérletezése« terévé, ezért merült el a bűnben, és lett kiszolgáltatott a gonosznak, azokat kivéve, akik Krisztus által megszabadulnak...

Kétségtelen, hogy Sátán a föld ura lett az ember bűne révén, és a hozzá csatlakozott angyalok után még több ügynököt nyert meg a maga számára. Szövetségesévé, sőt rabszolgájává tette az embert, akitől a hatalmat elragadta, és vajon mi az a gonoszság, amit el ne követne vele szemben? Nem süt-e bélyeget szerencsétlen áldozatára, nem veri-e súlyos láncra a bálványimádás véres borzalmaival, a halál kimondhatatlan gyötrelmével? A bűn aljasságai és a bűnnel járó lelkiismereti gyötrellem – ezek

az eredményei, mintegy »emlékművei« Sátán emberiség fölötti hatalmának.

És mit tesz Isten? Összezúzza haragjában ellenségét, aki egyben a mi ellenségünk is? Ezzel nem szerezne meg a győzelmet. Olyan küzdelemben, mint ez, csak úgy lehet győzni, ha zavarba ejti, elhallgattatja ellenségét, ezt pedig úgy tudja elérni, ha nem erősebbnek, hanem jobbnak mutatkozik... Íme az eredmény: engesztelő és helyreállító művének befejezése után Jézus lett megkoronázva... Sátán és tábora elkeseredetten harcol az új uralkodó ellen, aki türelmesen dolgozik azon, hogy a gonoszok helyére lépjen..." (F. Godet – idézi Alfred-Felix Vaucher: *Az üdvösség története*. 91–93. o.)

„Habár a kísértésektől nem kell megijednünk, ha mégoly nagyok is, mégis kérjük Istent, hogy őrizzen meg bennünket olyan helyzettől, amelyben szívünk gonosz vágyai tétútra vezetnének. Midőn azt az imát mondjuk, amelyre Jézus tanított bennünket, átadjuk magunkat Isten vezetésének, és kérjük, hogy biztos utakon vezessen... Ha Istennek adjuk át magunkat, miénk az ígéret: »Hű az Isten, aki nem hagy titeket feljebb kísérteni, mint elszenvedhetitek, sőt a kísértéssel egyetemben a kimenekedést is megadja...« (1Kor 10,13)» (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*. „És ne vígy minket a kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól” c. szak.)

„Sátán és serege hatalma és rosszakarata jogos riadalomra adhatna okot, Megváltónk felettük álló hatalma azonban védelmet és szabadítást nyújt. Házainkat zárossal és kulcsokkal gondosan biztosítjuk, hogy tulajdonunkat a gonosz emberektől védelmezzük, de csak ritkán gondolunk a gonosz angyalokra, akik állandóan érintkezhetnek velünk,

és akiknek a támadásait saját erőnkkel nem védhetjük ki. Ha engedélyt kapnak, gondolatainkat összekuszálhatják, nyugtalaníthatják, meggyötörhetik testünket, tulajdonunkat és életünket megsemmisíthetik. Félelmetes azok állapota, akik Isten kéréseinek ellenállnak, Sátán kísértéseinek engednek, míg végül Isten átengedi őket a gonosz lelkék uralmának. Azok azonban, akik Krisztust követik, mindenkor biztonságban vannak az Ő védelme és őrizete alatt... A gonosz nem törheti át azt az őrséget, amelyet Isten állít népe köré.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem! Korszakok nyomában.* 460. o.)

5 *Hogyan lett nyilvánvalóvá Jézus földi szolgálata idején Sátán démonainak a tevékenysége?*

Mk 9,25–28 | Mikor látta Jézus, hogy a sokaság még inkább összetódul, megdorgálta a tisztátalan lelket, mondván néki: Te néma és siket lélek, parancsolom néked, menj ki belőle, és többé belé ne menj! Kiáltás és erős szaggatás között kiment, [a fiú] pedig olyan lett, mint egy halott, annyira, hogy sokan azt mondták, hogy meghalt. Jézus azonban megfogván kezét fölemelte, és ő fölkel.

Mt 8,29–32 | [A tisztátalan lelkek] kiáltottak, mondván: Mi közünk teveled, Jézus, Istennek fia? Azért jöttél ide, hogy idő előtt meggyötörj minket? Tőlük távol pedig egy nagy disznónyáj legelészett. Az ördögök kérték őt, mondván: Ha kiűzöl minket, engedd meg nekünk, hogy ama disznónyájba mehessünk! Mondta nekik: Menjetek! Azok pedig kimenvén mentek a disznónyájba, és íme, az egész disznónyáj a meredekről a tengerbe rohant, és odaveszett a vízben.

(vö.) **Lk 8,30–31** | Megkérdezte pedig [a démont] Jézus, mondván: Mi a neved? Ő mondta: Légió, mert sok ördög ment bele. Kérték őt, ne parancsolja nekik, hogy a mélységbe menjenek.

.....

.....

.....

.....

Milyen kifejezőmódot alkalmazott Jézus Sátán angyalai, a démonok jelölésére? Mi minden nyomorúságot idézhetnek elő a démonok? Hogyan mutatkozik meg az idézett történetekben Sátán démonainak a gyilkos szándéka, indulata? Miről tanúskodik a démonok Jézus szabadítása ellen tiltakozó szava (vö. 2Pt 2,4; Jel 12,12)? Ellene állhatnak-e a démonok Isten Fia hatalmának? Tudhatunk-e valamit a démonok számáról (vö. Jel 12,4)?

Jézus kijelentései is csak bizonyos mértékig adnak bepillantást a démonok világába. Sok minden titokzatos marad, például az is, hogy kiket és milyen körülmények között tudnak megszállni a démonok. Annyit tudhatunk, tapasztalhatunk, hogy a sérült idegrendszerű emberek, és úgyszintén azok, akik elvesztették az uralmat saját pszichikumuk fölött, könnyebben válnak az ellenség prédájává. De ne hiányoljuk, hogy nincs több ismeretünk a démonok felől! A tisztátalan lelkekről ne kívánjunk többet tudni, csak az a fontos számunkra, hogy Isten távol tartsa őket tőlünk. Ha pedig mégis érzékelünk kell heves támadásukat, azt kell tudnunk, hogy Isten a biztos menedékünk és szabadítónk.

„Odahozták a fiút, és amint a Megváltó rátekintett, a gonosz lélek rettenetes görcsök közepette a földre vetette áldozatát. A földön fetrengett, tajtékszott a szája, a levegőt megremegették irtózatossá kiáltásai. Az élet Fejedelme és a sötétség erőinek fejedelme újra a csatamezőn találkozott.

Jézus a szenvedőhöz fordul, s így szól: »Te néma és siket lélek, én parancsolom néked, menj ki belőle, és többé belé ne menj!« (Mk 9,25) Kiáltás hallatszik, halálos a küzdelem. Az ördög távozóban mintha áldozata életére törne. Azután a fiú mozdulatlanul, látszólag élettelenül fekszik. A sokaság suttog: »Meghalt.« (Mk 9,26) Jézus azonban kézen fogja, felemeli, és teljes testi-lelki épségében állítja édesapja elé. Apa és fia dicsőítik Szabadítójuk nevét. Az emberek »elálmélkodának mindnyájan az Istennek nagyságos erején« (Lk 9,43).” (Ellen G. White: *Jézus élete*. 428–429. o.)

A gadarénusok földjén lévő megszállottak meggyógyítása-kor a démon valószínűleg cinikusan válaszolt így: „*Légió, mert sokan vagyunk.*” Nem valószínű, hogy egy egész légiónyi démon szállt volna meg egyetlenegy embert, mindenesetre többen voltak.

6 Mit tanított Jézus a gonosz erőtől való szabadulás lehetőségéről?

Mk 9,29 | Mikor pedig bement a házba [a beteg gyermek meggyógyítása után], tanítványai megkérdezték őt külön: Mi miért nem űzhettük ki [a démonait]? Ő pedig mondta nekik: Ez a faj semmivel sem űzhető ki, csupán könyörgéssel és böjtöléssel.

Mt 12,22.24–26.28–29 | Akkor egy vak és néma ördögöset hoztak eléje, és meggyógyította azt, annyira, hogy a vak és néma mind beszélt, mind látott. A farizeusok pedig ezt hallván, mondták: ez nem űzi ki az ördögöket, hacsak nem Belzebubbal, az ördögök fejedelmével. Jézus pedig, tudva az ő gondolataikat, mondta nekik: Minden ország, amely magával meghasonlik, elpusztul, és egy város vagy háznép sem állhat meg, amely meghasonlik magával. Ha pedig a Sátán a Sátánt űzi ki, önmagával hasonlott meg, mi módon állhat meg tehát az ő országa? ...Ha pedig én Istennek Lelke által űzöm ki az ördögöket, akkor kétség nélkül elérkezett hozzátok az Isten országa. Avagy mi módon mehet be valaki a hatalmas házába, és rabolhatja el annak kincseit, hacsak nem megkötözi előbb a hatalmast, és akkor rabolja ki annak házáat?

Lk 11,21–22 | Mikor az erős fegyveres őrzi az ő palotáját, ami je van, békeességben van; de amikor a nálánál erősebb reá jövőn legyőzi őt, minden fegyverét elveszi, amelyben bízott, és amit tőle zsákmányol, elosztja.

Mt 12,43–45 | Mikor pedig a tisztátalan lélek kimegy az emberből, víz nélkül való helyeken jár nyugalmat keresve, és nem talál. Akkor ezt mondja: Visszatérek az én házamba, ahonnet kijöttem. És odamenvén üresen, kisöpörve és fölékesítve találja azt. Akkor elmegy, vesz maga mellé más hét lelket, gonoszabbakat magánál, és bemenvén ott lakoznak, és ennek az embernek utolsó állapota gonoszabb lesz az elsónél.

.....

Egyedül csak ki képes arra, hogy „megkötözze és lefegyverezze” Sátánt és démonait, és megszabadítsa áldozataikat? Mi az az egyetlen „fegyver”, amit az ember is bevethet a démonok elleni küzdelemben?

Jézus hasonlatot alkalmazva szólt arról, hogy Sátán nem könnyen hagyja el az egyszer már hatalmába kerített embert, és ha Isten megszabadítja is, még mindig megpróbálja újra hatalmába keríteni áldozatát. Aki egyszer Sátán uralma alá került, és utána Isten szabadítását tapasztalta, annak nagyon vigyáznia kell arra, hogy ne legyen „üres” immár „kisöpört és felékesített” lelki háza. Sátánnak ugyanis mintegy „honvágya támad”, igyekszik visszafoglalni az ember lelkivilágát, sőt még több démonnal megerősíteni őrizetét a továbbiakra.

„A fölékesített ház az önigazult lelket ábrázolja. Krisztus kiűzi Sátánt, de aztán visszatér, remélve, hogy újra itt lakhat... Átok az önigazultság... Akik öndicsérettel és válluk veregetésével ékesítik lelküket, azok hét gonoszabb léleknek készítenek utat.” (Ellen G. White: *78 sz. kézirat*. 1899.)

„Nem szükséges, hogy szándékosan válasszuk a sötétség birodalmának szolgálatát és uralmát az életünk felett, éppen elég, ha csak elhanyagoljuk a szövetség ápolását a világosság országával... Ha nem működünk együtt a mennyei erőkkel, Sátán fogja birtokba venni a szívünket, és a lakhelyévé teszi... A Krisztussal fenntartott állandó, személyes kapcsolat nélkül ki vagyunk szolgáltatva az ellenség kényekedvének, és végül az ő ösztönzéseit váltjuk valóra.” (Ellen G. White: *Jézus élete*. 324. o.)

„Egyedül Isten szabhat határt Sátán hatalmának. Sátán bejárja a világot, mindenütt ott van. Pillanatra sem lan-

kad, mert fél, hogy elmulasztja a lelkek pusztítására kínáló alkalmat... Némely szegény lélek, akiket Sátán megbűvölt, és akik behódoltak hatásának, később rájönnek ennek szörnyű jellegére, menekülnének, de nem tudnak... Kérlelniük kell a mélyen vallásos életet élőket, akik hisznek Isten ígéreteiben, hogy könyörögjenek értük a hatalmas szabadítóhoz. Küzdelmük késhegyig menő lesz. Sátán utánpótlást küld az ezeket ellenőrző gonosz angyaloknak, de ha Isten szentjei mély alázattal böjtölnek és imádkoznak, könyörgésük diadalmaskodni fog. Jézus szent angyalokat fog megbízni, hogy álljanak ellene Sátánnak, és ők megtörik a nyomorultakon gyakorolt hatalmát. »Ez a fajzat semmivel sem űzhető ki, csak böjtöléssel és könyörgéssel.« (Márk 9,29)

Nem a jó angyalok feladata azonban, hogy akaratuk ellenére ellenőrizzék az emberek gondolatait. Ha behódolnak az ellenségnek, és nem feszítik meg erejüket, hogy ellene álljanak, Isten angyalai alig tehetnek többet, minthogy megállítsák Sátán seregét, míg a veszedelemben forgók nagyobb világosságban nem részesülnek, hogy felrázza őket, és a mennyhez forduljanak segítségért. Jézus nem bíz meg szent angyalokat azok kimentésével, akik nem igyekeznek magukon segíteni.

Ha Sátán látja, hogy az a veszély fenyegeti, hogy valamely ember kisiklik a kezéből, akkor a legvégsőig megfeszíti erejét, hogy megtartsa magának az illetőt. Mikor valaki rádöbben veszedelmére, és nyomorultul, buzgón Jézushoz fordul segítségért, Sátán megijed, hogy elveszíti őt, tartalék erőt hív angyalai közül, hogy körülvéve a szegény lelket a sötétség falát alkossák körülötte, hogy a menny világossága ne jusson el hozzá. De ha a veszélyben forgó

kitart, és tehetetlenségében Krisztus vérének érdemeire támaszkodik, Megváltónk hallja a hit buzgó imáját, és kimagasló erejű angyalokat küld megmentésére. Sátán képtelen elviselni, ha hatalmas ellenfeléhez könyörögnek, mert rettenet Krisztus ereje és fensége előtt. A buzgó ima hallatára Sátán egész serege reszket. Több és több gonosz angyalsereget hív, hogy elérje célját. De amikor korlátlan hatalmú angyalok érkeznek a menny fegyverzetével az elaléló, szorongatott segítségére, Sátán és serege visszavonul, mert tudja, hogy elveszítette a csatát.” (Ellen G. White: *Bizony-ságtételek*. I., 341–346. o.)

4. tanulmány – 2014. július 26.

Jézus kijelentései küldetéséről és helyettes áldozatáról

Melyik messiási próféciát idézve szolt Jézus küldetéséről szolgálata elején Názáretben? Miért van szüksége az embernek fogságból, megkötöttségből való szabadításra?

1

Lk 4,16–21 | Ment Názáretbe, ahol felneveltetett. Bement, szokása szerint, szombatnapon a zsinagógába, és felállt olvasni. Adták neki Ésaías próféta könyvét, és a könyvet feltárván arra a helyre nyitott, ahol ez volt írva: Az Úrnak Lelke van énrajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek, és a vakok szemeinek megnyílását, hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat, hogy hirdessem az Úrnak kedves esztendejét. Behajtván a könyvet átadta a szolgának, és leült. A zsinagógában mindenki szemei őrá voltak függesztve. Ő pedig kezdett hozzájuk szólani: Ma teljesedett be ez az Írás a ti hallástokra!

(vö.) **Ésa 61,1–2** | Az Úr Isten Lelke van rajtam, azért, mert fölkent engem az Úr, hogy a szegényeknek örömet mondjak. Elküldött, hogy bekössem a megtört szívűeket, hogy hirdessek a foglyoknak szabadulást és a megkötötteknek megoldást,

hogy hirdessem az Úr jókedvének esztendejét, és Istenünk büntető igazságszolgáltatása¹ napját, hogy megvigasztaljak minden gyászolót.

Jn 8,34.36 | Felelt nékik Jézus: Bizony, bizony, mondom néktek, hogy mindaz, aki bűnt cselekszik, szolgálja a bűnnek. Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek.

Miből tűnik ki, hogy az eljövendő Messiás hitvallását szólaltatta meg Ésaías próféta a Szentlélek által a szóban forgó helyen (vö. a Messiás szó jelentése: Felkent)? Véletlenül nyitott-e Jézus éppen erre a helyre, amikor a zsinagógában felkérték olvasni? Hogyan mutatott rá Jézus arra, hogy a kettős, első és második adventjére is vonatkozó jövendölésnek csak az első részét fogja beteljesíteni először? Mi mindent foglal magában a Messiás küldetése e prófécia szerint? Beteljesítette-e Jézus ezt a róla szóló jövendölést földi szolgálatában? Miért fogalmazott Jézus úgy, hogy akiket ő megszabadít, azok „valósággal” szabadok lesznek?

Amikor Jézus behajtotta a tekercset a mondat közepén, mint-ha csak ezt mondta volna: Ma eddig teljesedett be ez az Írás.

„Jézus a róla szóló próféciák élő értelmezőjeként állt az emberek előtt. Amikor az olvasott ígét magyarázta, úgy beszélt a Messiásról, mint aki az elnyomottak felemelője,

¹ Pontosított fordítás szerint.

a foglyok szabadítója, a sérültek és a vakok gyógyítója, aki az igazság világosságát árasztja a világra.” (Ellen G. White: *Jézus élete*. 236. o.)

„Minden lélek, aki nem hajlandó átengedni magát Istennek, egy másik hatalom uralma alá kerül. Nem önmagáé többé. Beszélhet szabadságról, mégis a legalantasabb szolgaságban van. Nem láthatja meg az igazság szépségét, mert értelmét Sátán irányítja. Míg azzal ámítja magát, hogy saját megítélése szerint cselekszik, valójában a sötétség fejedelmének akaratát teljesíti.” (Ellen G. White: *Jézus élete*. 466. o.)

Jézus azért jött e világra, hogy kiszabadítsa a bűn fogságából mindazokat, akik ezt elfogadják, igénylik (vö. Mt 1,21). Ez a valódi örömhír, mert Rajta kívül senki nem tud segíteni az embernek ezen a legnagyobb nyomorúságán, amely minden más bajának a gyökere.

Hogyan szólt Jézus arról: az Atya azért küldte Öt, hogy a halál fiainak felkínálja az igazi életet és az örök élet ajándékát?

Jn 4,14 | Valaki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik, hanem az a víz, amelyet én adok néki, örök életre buzó víznek kútfeje lesz ő benne.

Jn 5,24 | Bizony, bizony, mondom néktek, hogy aki az én beszédemet hallja, és hisz annak, aki engem elbocsátott, örök élete van, és nem megy a kárhozatra, hanem általment a halálból az életre.

Jn 10,10 | Én azért jöttem, hogy [az enyéimnek] életük legyen, és bővülködjenek.

Jn 6,40 | Az pedig annak az akarata, aki elküldött engem, hogy mindaz, aki látja a Fiút, és hisz őbenne, örök élete legyen; és én feltámasszam azt az utolsó napon.

.....

.....

.....

Ki halott Isten szemében, csak a koporsóba vagy sírba helyezett halottak (vö. Lk 9,60)? Van-e valódi élete az Istentől elszakadt bűnös embernek ezen a világon? Mikor „megy át az ember a halálból az életre”? Csak Jézus eljövetelekor, az örök életre való feltámadásakor? Mikor teljesül be azonban egészen a Megváltó halál hatalmából kiszabadító, életadó munkája?

A bűn zsoldja a halál (Rm 6,23). Ezért, aki a bűn fogságában van, az a halálnak is foglya. Jézus azért jött, hogy a halál útja helyett az örök élet felé vezető úton indítson el embereket. Aki hallja és meghallja az Ő beszédét Isten erkölcsi törvényéről, az igazság és a szeretet törvényéről, az „átment a halálból az életre”. Irányt, utat váltott, és már ebben az életben is megismerheti a küzdelmek mellett igazságban, szeretetben, szépségben, örömben bővelkedő életet.

3

Hogyan tett bizonyosságot Jézus arról, hogy ő nem az „egészségesek”, hanem a bűnösök megmentéséért jött?

Lk 5,29–32 | Lévi nagy lakomát készített neki az ő házánál, és volt ott nagy sokasága a vámszedőknek és egyebeknek, akik

velük letelepedtek. És köztük az írástudók és farizeusok zúgolódtak az ő tanítványai ellen, mondván: Miért esztek és isztok a vámszedőkkel és a bűnösökkel? Felelvén Jézus, mondta nekik: Az egészségeseknek nincs szükségük orvosra, hanem a betegeknek. Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket a megtérésre.

Lk 19,10 | Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett.

Mt 21,28–32 | De mit gondoltok ti? Volt egy embernek két fia, és odamenvén az elsőhöz, mondta: Eredj, fiam, munkálkodjál ma az én szőlőmben. Az pedig felelvén, monda: Nem megyek, de azután meggondolván magát, elment. A másikhoz is odamenvén, hasonlóképpen szólt. Az pedig felelvén, monda: Én elmegyek, uram, de nem ment el. E kettő közül melyik teljesítette az atya akaratát? Mondának néki: Az első. Mondta nekik Jézus: Bizony, mondom néktek, a vámszedők és a parázna nők megelőznek titeket az Isten országában. Mert eljött hozzátok János, az igazság útján, és nem hittetek néki, a vámszedők és a parázna nők pedig hittek néki, ti pedig, akik ezt láttátok, azután sem tértetek meg, hogy hittetek volna néki.

.....

.....

.....

Hogyan osztották igazakra és bűnösökre az embereket a vallási tanítók, és ennek nyomán a közvélemény is Jézus korában (vö. Lk 18,11–12; Jn 7,49)? Kikre utalt Jézus, amikor igazakról és bűnösökről, egészségesekről és betegekről szólt? Kihez hasonlította, kinek nevezte önmagát?

„Senkit sem gyűlöltek jobban Palesztinában a római tisztviselők közül, mint a vámszedőt... Azt a zsidót, aki ilyen római hivatalt fogadott el, a nemzeti becsület árulójának tekintették. Mint hitehagyottat megvetették, és a társadalom söpredékéhez sorolták... Máté elhívása Krisztus tanítványául nagy megbotránkozást keltett. Hogy egy vallási tanító egy vámszedőt válasszon egyik közvetlen munkatársául, ez sértette a vallási, társadalmi, nemzeti szokásokat...

A farizeusok lelkileg egészségesnek tartották magukat, mint akiknek nincs szükségük orvosra, a vámszedőkre és pogányokra viszont úgy tekintettek, mint akik elvesznek a lelki betegségekben. Hát akkor nem az volt-e Jézus orvosi munkája, hogy ahhoz a réteghez menjen, amelyiknek szüksége van segítségére?

Bár a farizeusok igen jó véleményt alkottak magukról, valójában állapotuk rosszabb volt, mint az általuk megvetett személyeké. A vámszedők kevésbé voltak vakbuzgóak, önelégültek, ezért fogékonyabbnak bizonyultak az igazság iránt...

A farizeusok nem akarták elismerni: Jézus azért eszik vámszedőkkel és bűnösökkel, hogy mennyei világosságot hozzon a sötétségben lévők számára. Nem akarták észrevenni, hogy az isteni Tanító minden elhullatott szava élő mag, amely kicsírázik, és gyümölcsöt terem Isten dicsőségére...” (Ellen G. White: *Jézus élete*. 272–276. o.)

Jézus a korabeli társadalom minden rétegéért fáradozott, de a legelesettebbekért különleges figyelemmel és odaadással munkálkodott. Nem véletlenül nevezték őt ellenségei „*vámszedők és bűnösök barátjának*” (Mt 11,19). Jézus „*elveszetteknek*” nevezte

őket, amivel kifejezte, hogy életmódjukat, állapotukat nagyon rossznak, veszélyesnek tartja, de éppen ezért mély részvétet érez irántuk. Jézus úgy viszonyult hozzájuk, ahogyan a Példabeszédek könyvében található buzdítás is szól: „*Szabadítsd meg azokat, akik a halálra vitetnek, és akik a megöletésre tántorognak, tartóztasd fel!*” (Péld 24,11)

Jézus követőiként mi is hozzá hasonlóan keressük a legelesettebb, a leginkább a szakadék szélén járó elveszetteket? Jézus látta, hogy sokan megmenthetőek ezek közül az emberek közül, Ő értéket látott bennük. A vallási vezetők számára dermesztő lehetett, amikor Jézus kimondta ezeket a szavakat: „*A vámszedők és a parázna nők megelőznek titeket Isten országában.*”

„A papok és főemberek nem tudták megtagadni a helyes választ Krisztus kérdésére, így véleményükkel az első fiú mellett döntöttek. Ez a fiú jelképezte a farizeusok által megvetett és gyűlölt vámszedőket. A vámszedők szerfelett erkölcstelenek voltak. Valóban áthágták Isten törvényét, életükkel tökéletes ellenállást tanúsítottak követelményeivel szemben. Hálátlanok, szentségtelenek voltak, s amikor azt mondták nekik, menjenek, és dolgozzanak az Úr szőlőskertjében, kereken megtagadták. Midőn viszont eljött János, s bűnbánatot és megtérést prédikált, a vámszedők elfogadták üzenetét, és megkeresztelkedtek.

A második fiú jelképezte a zsidó nemzet vezetőit. Néhány farizeus megtért, és elfogadta János keresztségét, de a vezetők nem ismerték el őt Isten küldöttének. Felhívásai, dorgálásai nem vezették őket megújulásra. »Az Isten tanácsát megveték magukra nézve, nem keresztelkedvén meg ötle.« (Lk 7,30) A második fiúhoz hasonlóan, aki amikor hívták, azt mondta: »Én elmegyek, uram« (Mt 2,30),

de nem ment, a papok és vezetők engedelmisséget vallottak, de nem engedelmeskedtek. Hangoztatták kegyességüket, állították, hogy engedelmeskednek Isten törvényének, de engedelmisségük hamis volt. A vámszedőket mint hűtleneket átkozták és megvetették a farizeusok, hitükkel és tetteikkel azonban az előbbiek megmutatták, hogy azok előtt az önigazult emberek előtt mennek be a mennyországba, akik nagy világosságot kaptak, de cselekedeteik nem feleltek meg isteni elhivatásuknak.” (Ellen G. White: *Jézus élete*. 595–596. o.)

Bátorítást jelent-e mindannyiunknak, hogy Jézus orvos a számunkra? Mi következik ebből?

„Isten minden próbában gondoskodik segítségéről. Amikor Izrael a pusztában Mára keserű vizéhez érkezett, Mózes az Úrhoz kiáltott. Az Úr nem valami új gyógyszert kínált: arra hívta fel a figyelmet, ami kéznél volt. Egy cserjét, amit Ő teremtett, kellett a forrásvízbe dobni, hogy a vizet megtisztítsa és megédesítse. Amikor ez megtörtént, a nép ivott a vízből, és felfrissült... Minden keserű pohárra, amely ajkunkhoz ér, találhatunk egy-egy gyógyító ágat.

Ne engedjük, hogy a jövő a maga súlyos problémáival és nyugtalanító kilátástalanságával elcsüggesse szívünket, remegővé tegye térdünket, kezünket pedig erőtlenné! ... Bármilyen legyen is a helyzetünk, ha Igéjének cselekvői vagyunk, van Vezetőnk, aki igazgatja utunkat; bármilyen bonyolult is a problémánk, biztos Tanácsadónk van; bármi a bánatunk, veszteségünk, vagy bármilyen elhagyottak vagyunk is, együttérző Barátunk van. Ha tudatlanságunkban hibát követünk el, a Megváltó nem hagy cserben

minket... Nincsenek olyan veszélyek, amelyekből ki ne menekedhetnénk. Nincs olyan bánat, nincs olyan sérelem, nincs olyan emberi gyengeség, amelyre Krisztusnál ne lenne orvosság... Isten nem azt parancsolja, hogy saját erőnkkel győzzünk, hanem kér, hogy húzódjunk közel hozzá. Bármilyen nehézségek között dolgozzunk is, bármilyen teher alatt roskadozik is testünk és lelkünk, ő szabadulást kínál...

Nem bölcs dolog önmagunkat figyelni és érzéseinket elemezgetni. Ha ezt tesszük, az ellenség olyan nehézségeket és kísértéseket támaszt, amelyek gyengítik hitünket, és elbátortalanítanak bennünket. Érzelmünk vizsgálgatásával és szabadjára engedésével kaput tárunk a kétely előtt, és elveszítjük tisztánlátásunkat. Ne önmagunkra tekintsünk, hanem Megváltónkra!” (Ellen G. White: *The Ministry of Healing/A nagy Orvos lábnymán*. 172–173. o.)

Hogyan tett bizonyosságot Jézus Pilátus előtt földre jövele céljáról, küldetése lényegéről?

Jn 18,37 | Én azért születtem, és azért jöttem e világra, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról. Mindaz, aki az igazságból való, hallgat az én szómra.

Hogyan tett bizonyosságot Jézus e vallomásával – közvetve – a maga kilétéről, származásáról? Hogyan mutatott rá – ugyan csak közvetve – arra is, hogy az emberek maguktól nem tudnak

rátalálni az igazságra? Mit foglal magában „az igazság” fogalma? Mire utalt Jézus e különleges kijelentésével: Mindaz, aki az igazságból való, hallgat az én szómra?

„Jézus nem egyszerűen csak megszületett e világra, mint más emberek, hanem úgy »jött erre a világra« valamilyen más világból. Nem beszélt ezután Jézus tovább erről a titokzatos másik világról, hanem arra terelte a szót, ami a lényeg, ami az ő küldetése, amiért e világra jött: »Azért születtem és jöttem e világra, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról.« Azért jöttem, hogy a legnagyobb értéket, a legszükségesebb dolgot hozzam el nektek, amit ti nem ismertek, amivel ti nem rendelkeztek: az igazságot.

Bárki közönséges ember ajkán a legnagyobb hazugság lett volna ez a vallomás. Ezen felül az elképzelhető legnagyobb önhittséget fejezte volna ki. Jézus azonban elmondhatta az idézett vallomást. Rá vonatkozóan igaz volt az alábbi megállapítás: »Az igazság sohasem gyengült el ajkán, sohasem torzult el élete által, a követelményei iránti engedelmesség hiánya miatt.«” (Ellen G. White: 49. sz. kézirat. 1898.)

A kilétéről és küldetéséről tett bizonyágtételhez hozzáfűzött Jézus még egy leheletfinom, de igen jelentőségteljes megjegyzést: »Mindaz, aki az igazságból való, hallgat az én szómra.« Közvetett, halk, de ugyanakkor szívélyes meghívást hordozott ez Pilátus számára... Milyen egyszerű, de mégis titokzatos megkülönböztetés ez: egyes emberek az »igazságból valók«, mások viszont nem... Az igazságból valók szeretik az igazságot, jobban, mint önmagukat. Készek megalázódni előtte, készek mindent odaadni érte, készek élni és meghalni is érte.” (Vankó Zsuzsa: *Az ember és az igazság*. 58–59. o.)

Hogyan szólt Jézus arról, hogy Hozzá, az ő tanításaihoz való viszonyulás által válik nyilvánvalóvá kinek-kinek az értéke vagy értéktelensége az isteni erkölcsi mértékhez képest?

Jn 9,39–41 | Mondta Jézus: Ítélet végett jöttem én e világra, hogy akik nem látnak, lássanak; és akik látnak, vakok legyenek. Hallották ezeket némely farizeusok, akik vele voltak, és mondták néki: Avagy mi is vakok vagyunk-e? Mondta nekik Jézus: Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök; ámde azt mondjátok, hogy látunk: azért a ti bűnötök megmarad.

.....

Kikre utalt Jézus, mint „vakokra és látokra” e mondásával a szövösszefüggés szerint? Kik lesznek – a Jézussal való találkozás nyomán – vakból látóvá és látóból vakká?

„A farizeusok egy csoportja odagyűlt, s láttukra Jézus elgondolkozott, milyen ellentétes eredménye lett szavainak és tetteinek. Így szólt: »Ítélet végett jöttem én e világra, hogy akik nem látnak, lássanak; és akik látnak, vakok legyenek.« (Jn 9,39) Krisztus azért jött, hogy megnyissa a vakok szemeit, világosságot árásszon a sötétségben ülők-re. Kijelentette, hogy Ő a világ világossága, és az imént művelt csodája küldetésének hitelesítését szolgálja. Az emberek, akik látták a Megváltót ittjártakor, abban az előjogban részesültek, hogy tökéletesebb kinyilatkoztatást

láttak az isteni jelenlétről, mint amit azelőtt valaha is kapott a világ. Az istenismeret tökéletesebben feltárult előttük.

Ám ugyanebben a kinyilatkoztatásban ítélet is elhangzott az emberek fölött. Jellemük megpróbáltatott, sorsuk meghatározott. Az isteni erő megnyilatkozása nyomán – mely a vaknak visszaadta természetes és lelki látását – a farizeusok még mélyebb sötétségbe sodródtak. Krisztus hallgatói közül néhányan, mivel érezték, hogy szavai nekik szólnak, megkérdezték: »Avagy mi is vakok vagyunk-e?« Jézus így felelt: »Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök.« (Jn 9,40–41) Ha Isten lehetlenné tette volna számotokra az igazság megértését, tudatlanságotokban nem rejlene bűn. »Ámde azt mondjátok, hogy látunk.« (Jn 9,41) Azt hiszitek, képesek vagytok látni, és visszautasítjátok az egyedüli módot, mely segítségével látást nyerhetnétek. Krisztus végtelen támogatással jó ahhoz, aki belátja ennek szükségét. A farizeusok azonban nem vallották meg szükségüket, nem voltak hajlandók Krisztushoz jönni, így vakságban maradtak – vakságukért ők voltak a felelősek. Jézus ezt mondta: »A ti bűnötök megmarad.« (Jn 9,41)» (Ellen G. White: *Jézus élete*. 475. o.)

6 *Hogyan tett Jézus bizonyosságot arról, hogy földre jövetelének a végső és legfőbb célja helyettes áldozatának a beteljesítése volt, értünk, halálos ítélet alatt álló törvényszegőkért?*

Jn 3,14–15 | Amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképpen kell az ember Fiának felemeltetnie. Hogyha valaki hisz ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Jn 10,11 | Én vagyok a jó pásztor, a jó pásztor életét adja a juhokért.

Jn 15,13–14/a | Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért. Ti az én barátaim vagytok.

Jn 12,24.27 | Bizony, bizony, mondom néktek, ha a földbe esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad, ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem... Most az én lelkem visszariad, tiltakozik,² és mit mondjak? Atyám, ments meg engem ettől az órától. De ezért az óráért jöttem e világra.

.....

Mire utalt, mi mindent foglalt magában Jézusnak az a kijelentése, hogy neki úgy kell „felemeltetnie” – a keresztre –, mint ahogy Mózes felemelte az érc kígyót a pusztában (vö. 4Móz 21,5–9; 2Kor 5,21)? Miért kellett Jézusnak „kigyóvá” lennie? Hogyan tekint ránk, bűnösökre Jézus, kiknek nevez minket? Könnyű volt-e Jézusnak a mi helyünkre, a törvényszegők helyére állni, és elviselni az Atya, az isteni igazság kárhordozó ítéletét?

Jézusnak olyan büntetést kellett elviselnie, amely megfelel akár a legbűnösebb ember büntetésének is, helyettes áldozat lehet az ilyen emberekért is (vö. Lk 23,39–43).

² Pontosított fordítás szerint.

„Nem volt elégséges, hogy meghaljon... szégyenletes halállal kellett meghalnia... az ember helyettesévé lett, aki árulóként és lázadóként áll a törvény ítélete alatt. Ezért Krisztusnak gonosztevőként kellett meghalnia az áruló, vétkes emberek helyett, úgy, hogy lelkére nehezedett ezeknek minden felhalmozott bűne. A bűnös, elítélt emberért történt a menny Fenségének megaláztatása, hogy kiemelje őt erkölcsi süllyedéséből. Jézus alább és alább szállt megaláztatásában, míg végül már nem volt nagyobb mélység, amit elérhetett volna.” (Ellen G. White: *141. sz. kézirat*. 1901.)

Jn 12,24.27-hez fűzi Ellen G. White az alábbi megjegyzést:

„A görögök üzenete, amely előrevetítette a pogányok begyűjtését, Jézust emlékeztette egész küldetésére. Elvontult előtte az egész megváltási terv, attól kezdve, hogy a mennyben eltervezték, egészen a halálig, mely oly hamar várt rá. Titokzatos felhő borította be Isten Fiát. A közel állók érezték homályát. Jézus elmerült gondolataiban. Végül gyászos hangja törte meg a csendet: »Most az én lelkem háborog; és mit mondjak? Atyám, ments meg engem ettől az órától.« (Jn 12,27)

Krisztus a jövőbe tekintve már itta is a keserű poharat. Ember volta megborzongott az elhagyatás órájától, mikor látszólag még Isten is elhagyja, mikor mindenki látja Őt ostromoztatni, verettetni és kínoztatni. Visszaretent a nyilvános megszégyenítéstől és a szégyenletes, meggyalázó haláltól, amikor mint a legnagyobb bűnössel bánnak Vele. A sötétség erőivel vívott küzdelmének előrevetülése, az emberi törvényszegés szörnyű terhének átérzése és

az Atya bűn miatti haragja okozta, hogy Jézus lelke elalélt...

Azután engedelmességet mutatott Atyja akarata iránt. »De ezért az óráért jöttem a világra«... Sátán uralmát egyedül Krisztus halála által lehetett megtörni. Csak így lehetett az embert megváltani, Istent megdicsőíteni. Jézus beleegyezett a haláltusába, vállalta az áldozatot. A menyeyei Felség egyetértett azzal, hogy mint a bűnök hordozója szenvedjen. »Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet!« – mondta. Amint Krisztus kiejtette e szavakat, jött a válasz a feje fölött lebegő felhőből: »Meg is dicsőítettem, és újra megdicsőítem.« (Jn 12,28)

Mint a gabonamagnak, az ember Fiának is úgy kellett a földbe vettetnie, és meghalnia, eltemettetnie... Krisztus a természet dolgainak képével ismertette a jövőjét, hogy a tanítványok megértsék. Küldetésének igazi célját halálával éri el... A növényvilág törvényével összhangban halálának eredménye lehetett az élet.” (Ellen G. White: *Jézus élete*. 624–625. o.)

5. tanulmány – 2014. augusztus 2.

Mit tanított Jézus a megtérésről, az újjászületésről és a megszentelődésről?

1

Milyen felhívással kezdte meg nyilvános szolgálatát Jézus? Hogyan szólt később is a megtérés szükségességéről?

Mt 4,17 | Ettől fogva kezdett Jézus prédikálni, és ezt mondani: Térjetek meg, mert elközelgett a mennyeknek országa!

Mt 18,3 | Bizony, mondom néktek, ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek, semmiképpen nem mentek be a mennyek országába.

Lk 22,32 | [Jézus szava Péterhez:] Idővel megtérvén atyádfiait erősítsed!

.....

.....

.....

Kiknek szólt Jézus elsőként idézett felhívása? Kiknek a második-ként és harmadikként idézett kijelentés, illetve felhívás? Megtért vagy megtéretlen embereknek szól tehát az utóbbi két ige?

Mit jelent, miben áll a megtérés fogalma mindezeket figyelembe véve? Miért mondhatjuk azt, hogy a megtérés „küszöbét” át kell lépni ahhoz, hogy közünk legyen Isten országához?

Két újszövetségi szót fordít Bibliánk megtérésnek. Az egyik szó szerinti jelentése az elme, a gondolkodásmód megváltozása, a másiké a megfordulni. A bűn világából nem lehet fokozatos fejlődés útján átlépni Isten országába. Isten országán a Szentírás nem csupán Isten eljövendő uralmát érti, hanem Isten országának a jelen világban való képviselődését is – mindazt és mindazokat, amelyek, illetve akik Isten uralmához tartoznak, már e jelenvaló világban is. Isten országához csak azok tartozhatnak, akik átélnek egy radikális fordulatot gondolkodásukban, látásmódjukban, akik 180 fokos fordulattal irányt és célt változtatnak. Az idézett igék alapján helyes és fontos megkülönböztetni egymástól az első és alapvető megtérést, valamint az újabb, fordulatszerű megtéréseket vagy megvilágosodásokat a hívő ember életében. Nem feltétlenül kell olyan bukásnak megelőznie az ilyen újabb megtérést, mint amilyen Péter Krisztus-tagadása volt. Külsőleg látható, drasztikus törés nélkül is végbemehet az ember lelki világában újabb fordulatszerű pozitív változás és megvilágosodás.

Hogyan tett bizonyosságot Jézus az újjászületés szükségességéről és csodájáról? Hogyan szemléltette ezt a csodát két rövid példázata által is?

Jn 3,3,5–8 | Felelt Jézus, és mondta néki: Bizony, bizony, mondom néked, ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja meg Isten országát... Bizony, bizony, mondom néked: ha valaki

2

nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be Isten országába. Ami testtől született, test az, és ami Lélektől született, lélek az. Ne csodáld, hogy azt mondtam néked, szükség néktek újonnan születnetek. A szél fúj, ahová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod, honnan jön és hová megy – így van mindenki, aki Lélektől született.

Mt 13,44–46 | Ismét hasonló a mennyek országa a szántóföldben elrejtett kincshez, amelyet megtalálván az ember, elrejtí azt, afelett való örömeiben elmegy, és eladván mindenét, amije van, megveszi azt a szántóföldet. (...) Ismét hasonló a mennyek országa a kereskedőhöz, aki igazgyöngyöket keres, és találván egy drágagyöngyre elment, és mindenét eladván, amije volt, megvette azt.

.....

Mi módon tette Jézus nagyon erőteljessé azt a kijelentését, hogy újjászületés nélkül senki sem lehet részese Isten országának? Azonos vagy egymástól részben különböző fogalom a megtérés és az újjászületés? Milyen hasonlással mutatott rá Jézus arra, hogy az újjászületés titokzatos, rejtett folyamat, amely azonban – látható eredményét illetően – hatalmas változáshoz vezet? A szántóföldbe rejtett kincs és az igazgyöngy-kereskedő példázatát „ikerpéldázatoknak” is szokás nevezni. Mi az azonos bennük, és mi az, ami különbözik?

Az újjászületésnek fordított eredeti újszövetségi kifejezésnek *felülről születés* jelentése is van. Így utal arra, hogy csakis Isten

újjáteremtő hatalmával mehet végbe olyan lelki változás az emberben, amelynek nyomán úgy megváltozik, mintha csak újjászületett volna. Az első és alapvető megtérés és az újjászületés tehát ugyanarra a lelki eseményre vonatkozik. A megtérés fogalma azonban inkább az emberi oldaláról, az újjászületés kifejezés pedig inkább az isteni oldaláról mutatja be az alapvető lelki fordulatot az ember életében. „Két emberiség van: az egyik a természetes leszármazás útján szaporodik, a másiknál pedig maga Isten a felsőbbrendű élet közvetlen adományozója minden hívő számára... Ami testtől¹ (szarxtól) született, még ha a legjobb feltételek mellett is, test az, és test² is marad. A magasabb rendű élet, a valóságos élet, az örök élet, Isten közvetlen adománya.” (F. Godet – idézi A. Baucher: *Az üdvösség ismerete.* – 205. o.)

Valószínűleg az egész Biblia-magyarító irodalomban nem található annál jobb leírás az újjászületés folyamatáról, mint amely az alábbi sorokban olvasható:

„A szél zúgása hallható a fák ágai között a levelek és virágok zizegésében, de a szél maga mégis láthatatlan. Senki sem tudja, hogy honnan jön, és hová megy.³ Van, aki egyáltalán nem tudja meghatározni megtérése pontos idejét és helyét, mégis megtért ember. Amilyen láthatatlanul hozza létre az Úr a szél zúgását, éppoly láthatatlanul gyakorol állandó hatást a szívre is. Egyesek lelkében – először

1 Ezeken a helyeken a *szarx* szó szerepel az eredeti görög szövegben, ami nem a szó szerinti fizikai testre utal, hanem a bűn által megrontott emberi természetre.

2 Itt is a *szarx* szó szerepel.

3 Hivatkozás Jn 3,8-ra.

szinte csak öntudatlanul – lassan-lassan olyan benyomások keletkeznek, amelyek Krisztushoz vonzzák őket. Ezeket a benyomásokat az ember rendszerint az elmélkedés, a Szentírás olvasása vagy Isten Igéjének hallása által nyeri. Amikor azután az isteni befolyás mind erősebb és közvetlenebb lesz, a lélek végül hirtelen és örömmel adja át magát Istennek. Sokan ezt hirtelen megtérésnek nevezik, pedig Isten Lelke hosszú és türelmes munkálkodásának a következménye a valóságban.” (Ellen G. White: *Jézus élete*. 172. o.)

Hogyan fedezhető fel az „örömmel való önátadás” mozzanata az elrejtett kincs és az igazgyöngy-kereskedő példázatában? Az emberek két úton fedezhetik fel Isten országa evangéliumának „nagy kincsét” a két idézett példázat szerint: Egyesek nem keresik, és meglepetésszerűen, nagy örömmel fedezik fel, mások pedig tudatosan keresik, és nagy az örömük, amikor rátalálnak.

3 *Hogyan vázolta fel Jézus az újjászületéshez vezető lépcsőfokokat boldogmondásaiban, és hogyan szemléltette a tékozló fiú példázatában?*

Mt 5,3–5 | Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyek országa. Boldogok, akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak. Boldogok a szelídek, mert ők öröklik a földet.

Lk 15,17–24 | Mikor aztán magába szállt, mondta: Az én atyámnak mily sok bérese bővülködik kenyérben, én pedig éhen halok meg! Fölkelvén elmegyek az én atyámhoz, és ezt mondom néki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened. Nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hívattassam. Tégy en-

gem olyanná, mint a te béreseid közül egy! Felkelvén elment az ő atyjához. Mikor pedig még távol volt, meglátta őt az ő atyja, megesett rajta a szíve, odafutván a nyakába esett, és megcsókolgatta őt. Mondta néki a fia: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened, nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hívattassam! Atyja pedig mondta az ő szolgálóinak: Hozzátok ki a legszébb ruhát, és adjátok fel rá, húzzatok gyűrűt a kezére és sarut a lábára! Előhozván a hízott tulkot, vágjátok le, és együnk és vigadjunk! Mert ez az én fiam meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott.

Milyen előző lépcsőfokok vezetnek a szelíd emberré váláshoz, amely már az újjászületés eredménye? Hogyan különíthetjük el, sorolhatjuk fel azokat a lépcsőfokokat, amelyeken át a tékozló fiú eljutott addig a cselekedetig, hogy visszatért apjához? Melyik részlet teszi egyértelművé a példázatban azt, hogy Jézus az újjászületés folyamatát szemlélteti a tékozló fiú lelki története által?

„Ha a hegyi beszéd verseit sorban átvesszük, bizonyos előrehaladást láthatunk a keresztyény tapasztalatokban. (...) Akik bűnei felett bánkódott, az szelídséget is tanult tőle, a mennyei tanítótól. A romlott emberi természet mindig kész a vitatkozásra, de aki Krisztustól tanult, az megszabadult önző énjétől. Lelkében békesség honol, mert önmagát Isten Lelkének adta át.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*. Boldogok a szelídek c. fej.)

Az újjászületés lényege a gondolkodásmód és az Istenhez való viszony megváltozása. Tévedés lenne azonban azt gondolni, hogy a láthatatlan belső folyamatnak, a szívbeli változásnak nincsen azonnali cselekedetbeli következménye. A tékozló fiúnál is volt: felkelt, és visszatért atyjához. Általános törvényként fogalmazza meg Ellen White:

„A szél maga láthatatlan, a hatásai azonban láthatóak, érzékelhetőek. Így nyilatkozik meg a Szentlélek munkálkodása a megtért ember minden cselekedetében is. Milyent Istent Lelke birtokba veszi a szívet, átalakítja az ember egész életét. Az ember száműzi a bűnös gondolatokat, kerül a gonosz cselekedeteket. A harag, az irigység és a civakodás helyébe szeretet, alázatosság és béke lép. A szomorúság örömmé változik. Az így átférmálódott ember tekintete a menny fényét tükrözi.” (Ellen G. White: *Jézus élete*. 173. o.)

4 *Hogyan szólt Jézus a további lelki növekedés szükségességéről, és miként vázolta fel annak lépcsőfokait?*

Mt 5,6–12 | Boldogok, akik éheznek és szomjúhozak az igaz jellemet,⁴ mert ők megelégtetnek. Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek. Boldogok, akiknek szívük tiszta, mert ők Istent meglátják. Boldogok a békesszerszörök,⁵

⁴ Az eredeti szövegben az Újszövetségben szereplő két igazság szó közül az szerepel itt, amely a cselekedetek és a jellem igaz voltára utal, nem pedig az igazság elméleti megismerésére.

⁵ Pontosított fordítás szerint.

mert ők az Isten fiainak mondatnak. Boldogok, akik háborúságot szenvednek az igazságért, mert övék a mennyek országa. Boldogok vagytok, ha szidalmaznak és háborgatnak titeket, ha minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek énérettem. Örüljete és örvendezzete, mert a ti jutalmatok bőséges a mennyekben, mert így háborgatták a prófétákat is, akik elöt-tetek voltak.

Vegyük számba – egytől ötig – Jézus boldogmondásai alapján, hogy az újjászületés után miként következnek a lelki növekedés további lépcsőfokai. Állapítsuk meg, hogy milyen kapcsolat van az egyes lépcsőfokok között. Kiket kell érteni „békesszerszörökön” (vö. 2Kor 5,18–20)? Mi a boldogság, illetve az életszent-ség legmagasabb foka? Vajon mi hol járunk a lelki növekedés vagy megszentelődés létráján való felfelé haladásban?

A Jézus boldogmondásai által vázolt lelki növekedés azonos a megszentelődés folyamatával.

„Akinek életében Krisztus szeretete és a szentség szépsége megnyilvánul, az Sátántól elragadja alattvalóit; azért támad ellene minden erejével a gonoszság fejedelme. Megaláztatás és üldöztetés éri mindazokat, akikben Krisztus Lelke él. Az üldözések módja koronként változhat, de mozgatója örökké ugyanaz a szellem, amely Ábeltől kezdve minden időben üldözte Istent választottait.

Mihelyt az ember Istennel való összhangra törekszik, azonnal tapasztalja, hogy a kereszt elleni támadások nem gyengültek. A levegőbeli hatalmak, fejedelemségek és a gonosz szellemek azonnal készek harcolni azok ellen, akik engedelmeskedni akarnak a menny törvényeinek. Következésképpen az üldözések – ha eddig el is szomorítottak bennünket – örömeire szolgáljanak Krisztus tanítványainak, mert ezek a legfőbb bizonyítékai, hogy Mesterük lábnyomában haladnak.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*. Boldogok a háborúságot szenvedők c. fej.)

Boldogok azok, akik miután megízlelik a szelídség szabadságát, szépségét és örömét, még többre vágyakoznak: fejlődni kívánnak a felebarátaik iránti türelem és jóakarát magatartásában, azaz tovább növekedni az igaz életben. Kívánságuk Isten akaratával megegyező, ezért bizonyos, hogy megelégtettek. Eljutnak az irgalmasság újabb lépcsőfokára. Az irgalmasság nem más, mint a szeretet megnyilatkozása és bővülődése a méltatlanok és ellenünk vétkezők iránt is. Akik eddig eljutottak, azokról elmondható, hogy tiszta a szívük, megszabadultak az önzéstől. Ezért „látják” Istent (már ebben az életben is), vagyis ismerik Őt, értik cselekedeteinek az erkölcsi indítékait, és ezáltal felkészültek arra, hogy meglássák Őt színről színre Jézus eljövetelekor és az ő örökkévaló országában. Akik az Istent látják, azok alkalmasak arra, hogy békekétségűk legyenek, vagyis felebarátaikat az Istennel való megbékéléshez segítsék. Ez a tevékenységük könnyen kiváltja az ellenség haragját, üldözését. A megszentelődés legmagasabb foka ennek nyomán az, ha Mesterük, Jézus Krisztus példáját követve készek fáradságot, terheket, ha kell, súlyos üldöztetéseket is viselni az igazságért, felebarátaik megmentéséért.

Hogyan szólt Jézus a lelki növekedésben vagy megszentelődésben való előrehaladás titkáról és szükségességéről?

Jn 15,1–7 | Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlőműves. Minden szőlővesszőt, amely énbennem gyümölcsöt nem terem, lemetsz, mindazt pedig, amely gyümölcsöt terem, megtisztítja, hogy több gyümölcsöt teremjen. Ti már tiszták vagytok ama beszéd által, amelyet szóltam néktek. Maradjatok énbennem, és én is ti bennetek. Miképpen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtőkén marad, akképpen ti sem, hanemha én bennem maradtok. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők. Aki énbennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem cselekedhettek. Ha valaki nem marad énbennem, kivettetik, mint a szőlővessző, megszárad, és egybegyűjtik ezeket, a tűzre vetik, és megégnek. Ha énbennem maradtok, és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjetek, amit csak akartok, meglesz az néktek.

.....

Mire utal a gyümölcsstermés kifejezés? Egyik napról a másikra érik-e meg a gyümölcs? Teremhet-e gyümölcsöt a gyümölcsfa magától? Minden gyümölcsfa termőfa-e? Teremhet-e gyümölcsöt a szőlővessző, ha elválna a szőlőtökétől? Lehetőség van-e arra, hogy „sok gyümölcsöt teremjünk”? Mi történik a terméketlen szőlővesszővel? Hogyan magyarázta Jézus ezt a feltételt: „ha énbennem maradtok?”

„Krisztus azt mondta, hogy a vessző összeköttetése a szőlőtővel képviseli azt a kapcsolatot, amelyet nekik [a tanítványoknak] fenn kell tartaniuk vele. A vesszőt beoltják az élő szőlőtőbe, és annak rostjai összeforrnak a rostokkal, erei az erekkel, s így a szőlőtő részeivé lesznek. A szőlőtő élete a szőlővessző életévé válik. Így a bűnökben és vétkekben halott lélek új életet kap a Krisztussal való kapcsolat útján. Krisztusban mint személyes Üdvözítőben való hit által formálódik ki a Krisztussal való egység. Ha a bűnös egyesíti gyengeségét Krisztus erejével, ürességét Krisztus teljességével, törekénységét Krisztus mindent elhordozó erejével, akkor egy értelemre jut Krisztussal. A Krisztussal való egységünket, amely egyszer kialakult, fenn kell tartanunk. (...) Ez nem véletlen kapcsolat, nem valami alkalmi összeköttetés. (...) Az élet, az erő és a termékenység hatása a gyökértől a vesszőkig akadálytalan és állandó. A vessző nem maradhat élő a szőlőtőtől elválasztva. Jézus ezzel azt fejezte ki: többé ti sem lehettek nélkülem. (...)

»Maradjatok énbennem, és én is tibennetek.« (Jn 15,4) A Krisztusban maradás Lelkének az állandó birtoklását jelenti, azt, hogy életünket minden feltétel nélkül átadjuk az ő szolgálatára. A kapcsolat csatornáját mindig nyitva kell tartani az ember és Isten között. (...) Amíg a lélek egységben van Krisztussal, addig nem áll fenn annak a veszélye, hogy elsorvad, elszárad vagy elpusztul. (...) Mikor hittel az Isten Fiában élünk, akkor a Lélek gyümölcssei láthatóvá lesznek életünkben, és egyetlen egy gyümölcs sem fog hiányozni. (...) »Abban dicsőítetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjete« – mondta Jézus (Jn 15,8). Isten általunk akarja kinyilvánítani saját lényének a szentségét, a jóakaratot és irgalmasságot. Az Üdvözi-

tő mégsem azt parancsolja nekünk, tanítványainak, hogy a gyümölcstermésért munkálkodjunk. Jézus csak azt mondta nekünk, hogy maradjunk őbenne.” (Ellen G. White: *Jézus élete*. 675–677. o.)

Milyen a mi kapcsolatunk Krisztussal, a Szentlélek által? Folyamatos, és ha ritkán mégis megszakad, gyorsan helyreáll, vagy pedig hosszú szakaszokban elkülönülünk Tőle, és csak alkalomadtán, egy-egy ihletett pillanatban vagy alkalommal lépünk ismét kapcsolatba vele. Isten nagyon türelmes. Nem metszi le a szőlővesszőt azonnal, mihelyt az száradni kezd. Az utolsó percig fáradozik azért, hogy megelevenedjék, és reméli, hogy így lesz. Gyümölcstermő-e a mi szőlővesszőnk? Beteljesedett-e már rajtunk az az ígéret, hogy a Lélek egyetlen gyümölcse sem hiányzik az életünkben? Veszélytelen lehet-e a lelki növekedésben való megtorpanás bármelyikünk életében, észrevesszük-e mindenképpen azt, ha szőlővesszőnk immár száradni kezd? Megnyugodhatunk-e abban, hogy életünk gyümölcstelen vagy csak kevés gyümölcsöt terem, annak tudatában, hogy a kegyelemidő hamarosan lezárul, és Jézus meghozza végső bírói ítéletét ránk vonatkozóan a mennyei szentélyben. Ma még van reménységünk. Erről szól tanulmányunk utolsó része.

Milyen lelki táplálékkal kell élnünk, és milyen segítséget kell igénybe vennünk szüntelenül a lelki növekedéshez?

Mt 4,4 | Meg van írva: Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik.

Jn 6,53.56–57.63 | Mondta azért nekik Jézus: Bizony, bizony, mondom néktek, ha nem eszitek az ember Fiának testét, és nem

isszátok az ő vérét, nincs élet bennetek. (...) Aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, az énbennem lakozik, és én is abban. Amiként elküldött engem amaz élő Atya, és én az Atya által élek, akként az is, aki engem eszik, él énáltalam. (...) A lélek az, ami megelevenít, a test nem használ semmit. A beszédek, amelyeket én szólok néktek, lélek és élet.

Lk 11,11/a.13 | Melyik atya pedig az közületek, akitől ha a fia kenyeret kér, ő talán követ ad néki? Ha azért ti gonosz léteketekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik kérik tőle.

Jn 14,16–17 | Én kérem az Atyát, és más Vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké. Az igazságnak ama Lelkét, akit a világ be nem fogadhat, mert nem látja őt, és nem ismeri őt, de ti ismeritek őt, mert nálatok lakik, és bennetek marad.

.....

Vegyük számba az idézett igék alapján, hogy mi mindenre van szükségünk naponta lelki növekedésünkhöz, ahhoz hasonlóan, ahogyan a fizikai életben maradásunkhoz és gyarapodásunkhoz is kenyérre van szükségünk. Mi mindent nevezett meg Jézus lelki kenyérként és lelki italként? Csakis mikor használ nekünk a fizikai étel és ital? Ha a közelünkben van, vagy ha esszük és isszunk? Segít-e rajtunk a lelki étel és ital, ha csak a közelünkben van, de nem nyújtjuk ki érte a kezünket, nem esszük és isszunk, és nem építjük be őket a jellemünkbe?

„Krisztus testét enni és vérét inni annyit jelent, mint elfogadni Őt személyes Megváltónak, hinni, hogy megbocsátja bűneinket, Benne teljességre jutunk. Ha szeretetét szemléljük, abban lakozunk, abból iszunk, természetének részesévé válhatunk. Ami az étel a testnek, annak kell lennie Krisztusnak a lélek számára. Az étel nem segít rajtunk, csak ha megesszük, és ha lényünk részévé válik. Így Krisztus sem érték számunkra, ha nem ismerjük el személyes Megváltónknak. Az elméleti tudás nem használ nekünk. Vele kell táplálkoznunk, be kell fogadnunk Őt szívünkbe, és így élete a mi életünké válik. Hozzá kell idomulnunk szeretetéhez, kegyelméhez. Ám még ezek a jelképek sem tudják megjeleníteni a hívő kiváltságát, mely Krisztussal való kapcsolatából származik. Jézus így szólt: »Amiként elküldött engem amaz élő Atya, és én az Atya által élek: akként az is, aki engem eszik, él énáltalam.« (Jn 6,57) Ahogyan Isten Fia hit által az Atyában élt, úgy kell nekünk is hit által Krisztusban élni. Jézus olyan tökéletesen alárendelte magát Isten akaratának, hogy egyedül az Atya volt látható életében. Bár mindenben megkísértetett hozzánk hasonlóan, mégis úgy állt a világ előtt, mint akin nem ejtett foltot az Őt körülvevő bűn. Úgy kell nekünk is győznünk, ahogyan Krisztus győzött.

Krisztus követője vagy? Akkor minden, a lelki életről írt dolog számodra íródott, s ha eggyé válsz Jézussal, elérhető lesz. Buzgóságod lankadozik? Első szereteted kihűlt? Fogadd el újból Krisztus felajánlott szeretetét! Edd az Ő testét, idd az Ő vérét, és egy leszel az Atyával és a Fiúval. (...) Krisztus élete, mely életet ad a világnak, Igéjében rejlik. Jézus szava által gyógyított betegségeket és űzött démonokat, szavára csendesedett le a tenger, támadt föl a halott, és

az emberek tanúsították, hogy szavában hatalom van. Isten Igéjét szólta, amikor az Ószövetség összes prófétája és tanítója által szólt. Az egész Biblia Krisztus megnyilatkozása, s a Megváltó az Igéhez akarta erősíteni követőinek hitét. Amikor látható jelenléte visszavonul, az Ige lesz erejük forrása. Mesterükhöz hasonlóan nekik is minden Igével kellett élniük, »amely Istennek szájából származik« (Mt 4,4).

Amiképpen fizikai életünket az élelem tartja fenn, azonképpen lelki életünket Isten Igéje élteni. Minden léleknek Isten Igéjéből kell életet kapnia saját maga számára. Ahogyan magunknak kell ennünk, hogy táplálékhoz jussunk, úgy magunknak kell bevennünk az Igét is. Ne pusztán más értelmének a közvetítésével kapjuk meg. Gondosan tanulmányozzuk a Bibliát, kérjük Istentől a Szentlélek segítségét, hogy megérthessük Igéjét. Vegyünk egy verset, és agyunkat összpontosítsuk a feladatra, hogy megbizonyosodjunk a gondolatról, melyet Isten a versbe helyezett számunkra. Addig időzzünk a gondolat felett, míg sajátunkká nem válik, s megismerjük, »mit szól az ÚR.« (Ellen G. White: *Jézus élete*. 389–390. o.)

Amikor Jézus arról szólt, hogy az ő „teste és vére” tartja fenn és táplálja lelki életünket, az úrvacsora tanítására is utalt, arra, hogy az ő büntelen életéről és helyettes áldozatáról szóló igei kijelentésekkel különösképpen is foglalkoznunk kell, hogy mind mélyebben megértsük őket. Tapasztalatunk igen hiányos e tekintetben.

Ugyancsak megszívlelendő Jézusnak az a tanítása, hogy ha Isten Igéje nincs „maradandóan” bennünk (Jn 5,38), akkor mit sem használ számunkra.

Szintén nagyon szegényes a tapasztalatunk a Szentlélek bennünk lakozását illetően. Alkalmilag érezzük ugyan a Lélek érintését, de nem fogtuk fel igazán, hogy olyan szükségünk van bennünk való munkálkodására, mint a mindennapi kenyérre. Akkor fognak csak megjelenni a lélek gyümölcssei életünkben, ha „Isten lelke nálunk lakik, és bennünk marad”.

Mekkora utat kell megtennünk még lelki növekedésünkben, a megszentelődésben! Mégpedig gyors ütemben, mert a kegyelemidő lezárta el kell érnünk a Krisztusban elrejtett, Lélek által vezérelt, gyümölcstermő, keresztény élet magaslatát!

6. tanulmány – 2014. augusztus 9.

Mit tanított Jézus a megbocsátásról?

1

Mi legyen napi imádságaink fontos, elmaradhatatlan eleme? Van-e okunk naponta bocsánatot kérni? Mit tanított Jézus: hol kezdődik, hol valósul meg első és másodfokon a törvényszegés?

Mt 6,12/a | Bocsásd meg a mi vétkeinket!

Mt 15,19 | Mert a szívből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznaságok, lopások, hamis tanúbizonyságok, káromlások.

Mt 12,36–37 | Minden gondatlan (haszontalan, értéktelen¹) beszédért, amit beszélnek az emberek, számot adnak majd az ítélet napján. Mert a te beszédedből ismertetsz igaznak, és a te beszédedből ismertetsz hamisnak.

.....

.....

.....

.....

¹ Pontosított fordítás szerint.

A Miatyánkban szerepel a „ma” szó, tehát minden napra való imádság. Mindig szerepel-e a mi napi imádságunkban a bocsánatkérés? Általánosan vagy konkrétan? Lehetséges-e az, hogy egy adott napon nincs okunk bocsánatot kérni, ha a fenti igék szerint gondolkodunk a törvényszegésről?

„Tartsuk megszentelten nyelvünket. Ne ejtsetek ki semmit, ami csökkenthetné mások tekintélyét, mert gáncsoló szavak kiejtésével olyan biztosan Isten szent nevét káromoljátok, mintha káromkodnátok. Különösen őrizkednünk kell a Sátánnak szentelt nyelvtől. Istentől kapott nyelvünket használjuk Isten dicsőítésére. Ha ezt nem tesszük, akkor Isten földi művének útjában állunk...” (Ellen G. White: 95. sz. kézirat. 1906.)

Hogyan szemléltette Jézus példázatai által, hogy Isten megbocsátása bűnadósságunk valódi, teljes elengedését jelenti?

2

Mt 18,23–27 | Hasonló a mennyek országa a királyhoz, aki számot akar vetni az ő szolgálival. Mikor pedig számot kezdett vetni, hoztak eléje egyet, aki tízezer talentummal volt adós. Nem tudván fizetni, parancsolta annak ura, hogy adják el őt, a feleségét, gyermekeit és mindenét, amije volt, és fizessenek. Leborulván azért a szolga előtte, könyörgött néki, mondván: Uram, légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek néked! Az úr pedig megszávnán azt a szolgát, elbocsátotta őt, és az adósságot is elengedte néki.

Lk 15,20–24 | [A tékozló fiú] felkelvén elment az ő atyjához. Mikor pedig még távol volt, meglátta őt az ő atyja, megesett rajta a szíve, odafutván a nyakába esett, és megcsókoltatta őt.

Mondta néki a fia: Atyám, vétkeztem az ég ellen és ellened, nem vagyok immár méltó, hogy fiadnak hívattassam! Atyja pedig mondta az ő szolgálóinak: Hozzátok ki a legszebb ruhát, adjátok fel rá, húzzatok gyűrűt a kezére és sarut a lábára! Előhozván a hízott tulkot, vágjátok le, együnk és vigadjunk! Mert ez az én fiam meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott.

Lk 18,13–14/a | A vámszedő pedig távol állván, még szemét sem akarta az égre emelni, hanem a mellét verte, mondván: Isten, légy irgalmas nékem bűnösnek! Mondom néktek, ő megigazulva ment alá az ő házához.

Komolyan gondolhatta-e a példázatbeli ember, hogy idővel megtudja fizetni a hatalmas adósságot? Mi hasonló a mi imakéréseinkben ennek a szolgálóknak a kéréséhez, amit mi is így kezdünk: légy türelemmel hozzám? Hogy folytatjuk mi az efféle kérést? Mi volt a király indítéka, amiért elengedte a roppant adósságot? A tékozló fiú atyja nem szavakban, hanem cselekedeteiben fejezte ki megbocsátását. Meggyőzőek voltak-e ezek a cselekedetek és az azokat kísérő szavak a teljes bocsánatot illetően? A megigazulás igaznak nyilvánítást, azaz megbocsátást jelent. Milyen helyzetben volt mindhárom példázatbeli ember, amikor teljes bocsánatban, elengedésben részesült? Komolyan elhisszük, elfogadjuk, hogy Isten olyan nagylelkűen és teljesen megbocsát nekünk, bűnösöknek, mint a példázatbeli király és atya?

Az Újszövetség eredeti szövegében az egyik bűnt jelölő szó szerinti jelentése: *adósság*. A Miatyánkban is ez a kifejezés szerepel, úgyhogy a Miatyánk megfelelő kérését akár így is fordíthatnánk: „*Engedd el a mi adósságunkat, miképpen mi is elengedjük [tartozásukat] a mi adósainknak!*” A bűn adósságként való értelmezése a Szentírás szövegében arra utal, hogy mi úgy részesülhetünk kegyelemben, ha valaki rendezi az adósságot helyettünk. És ha valaki más helyettünk rendezi, akkor ennek alapján mi teljes elengedésben, bűnbocsánatban részesülünk.

A példázatban szereplő tízezer talentum – figyelembe véve a korabeli pénznemet – elképzelhetetlenül hatalmas összeg. (A talentum értéke 60 mina, ill. 6000 drachma. Tömege 26 kg.) Alkalmas módon ábrázolja tehát a példázatnak ez a mozzanata azt, hogy milyen mérhetetlen a bűnadósságunk Istennél.

„A megbocsátás sokkal többet jelent, mint sokan gondolják. Mikor Isten kijelenti, hogy számtalan vétkünket megbocsátja – elképzeléseinken felül – ..., ez nem csupán egy bírósági, jogi aktus, amellyel a büntetés alól felment. Ő nemcsak megbocsátja a bűnt, hanem meg is akar szabadítani tőle. A megbocsátás túláradó szeretete átalakítja a szívet... Ahhoz, hogy elfogadhassuk Isten megbocsátó szeretetét, és másnak is közvetíthessük, elsősorban arra van szükségünk, hogy Isten hozzánk való szeretetét felismerjük, és higgyünk abban...

Éppen akkor, amikor érezzük, hogy vétkeztünk, s ezért nem tudnánk imádkozni, akkor van itt a legfőbb ideje, hogy imádkozzunk. Lehet, hogy szégyenkezünk, és mélyen megalázottnak érezzük magunkat, mégis imádkoznunk és hinnünk kell. »Igaz beszéd ez, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy

megtartsa a bűnösöket, akik között első vagyok én.» (1Tim 1,15) A bűnbocsánat és az Istennel való kiengesztelődés nem szolgálataink jutalma, nem érdemként adja Isten a bűnös embernek, hanem ajándék...» (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*. „És bocsásd meg a mi vétkeinket...” c. szak.)

„Ne hallgass az ellenség szavára, aki azt sugallja, hogy maradj távol Krisztustól, amíg nem javulsz meg, amíg nem vagy elég jó ahhoz, hogy hozzá mehess! Ha addig vársz, akkor soha nem indulsz el. Amikor Sátán szennyes ruhára mutat, ismételd el a Megváltó ígérését: »Aki hozzám jön, semmiképpen ki nem vetem.« (Jn 6,37) Mondd az ellenségnek, hogy Jézus Krisztus vére megtisztít minden bűntől! Dáviddal együtt te is imádkozd: »Tisztíts meg engem izsóppal, és tiszta leszek, moss meg engem, és fehérebb leszek a hónál.« (Zsolt 51,9)» (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. A tékozló hazatalált c. feje.)

3 *Hogyan, milyen alapon lehetséges súlyos bűnadósságunk elengedése az igazságos Isten részéről?*

Lk 23,39–43 | A felfüggesztett gonosztevők közül pedig az egyik szidalmazta őt, mondván: Ha te vagy a Krisztus, szabadítsd meg magad, minket is! Felelvén pedig a másik, megdorgálta őt, mondván: Istent sem féled-e te? Hiszen te ugyanazon ítélet alatt vagy! Mi ugyan méltán, mert cselekedetünk méltó büntetését vesszük, Ő pedig semmi méltatlan dolgot nem cselekedett. Mondta Jézusnak: Uram, emlékezzél meg rólam, mikor eljössz a te országodban! Mondta néki Jézus: Bizony, mondom néked ma, velem leszel a paradicsomban.

Mi volt a keresztre feszített bűnöző véleménye saját bűnösségéről? Mégis, egyenesen mit kért Jézustól? Melyik szó utal Jézus válaszában arra, hogy milyen alapon hirdetett bocsánatot, üdvösséget a bűnösöknek is?

Az Újszövetség legrégebbi kézírataiban nincsenek írásjelek, tehát értelmezés kérdése, hogy hová kell tenni a vesszőt Jézus válaszában, amelyet a vele megfeszített bűnözőnek adott. Csakis a *ma* után helyes tenni a vesszőt, mivel Jézus egyértelműen nyilatkozott arról, hogy hol volt Ő a halála és a feltámadása közötti időben (lásd Mt 12,40; vö. Jn 20,17). A *ma* szónak óriási nyomatéka és jelentősége van Jézus válaszában. Mintha csak ezt mondta volna: *Ma*, amikor ártatlanul megfizetem bűnadósságod, jogom van meghirdetni adósságod elengedését.

„Jézus a keresztre feszítés napján, a látszólagos vereség és sötétség napján adta az ígérést. »Ma«, miközben haldoklik a kereszten, mint gonosztevő, Krisztus biztosítja a szegény bűnöst: »Velem leszel a paradicsomban«... A bűnbocsánat szavai, amelyeket Krisztus a bűnbánó tolvajnak mondott, olyan világosságot gyújtottak, amely ellátszik majd a föld legtávolabbi határáig... Jézusnak királyi joga, hogy megmentse azokat, akik általa járulnak Istenhez.» (Ellen G. White: *Jézus élete*. 751. o.)

Azonos-e a bűnbocsánat a bűneltörléssel?

Mt 18,28–34 | Kimenvén pedig az a szolga, találkozott eggyel az ő szolgatársai közül, aki száz dénárral volt néki adós, és megragadván őt, fojtogatta, mondván: Fizesd meg nekem, amivel tartozol! Leborulván azért az ő szolgatársa a lábai elé, könyörögött néki, mondván: Légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek néked! De ő nem akarta, hanem elmenvén börtönbe vetette őt, mígnem megfizeti, amivel tartozik. Látván pedig az ő szolgatársai, amik történtek, felettébb megszorodtak, és elmenve mindent megjelentettek az ő uruknak, amik történtek. Akkor előhívatván őt az ő ura, mondta néki: Gonosz szolga! Minden adósságodat elengedtem néked, mivelhogy könyörögtél nékem. Nem kellett volna-e néked is könyörülnöd szolgatársadon, amiképpen én könyörültem rajtad? És megharagudván az ő ura átadta őt a hóhérok kezébe, mígnem megfizeti mind, amivel tartozik.

A király elengedte a szolga adósságát, de miből tűnik ki az, hogy az adóslevelét még nem semmisítették meg ezzel együtt? Figyelemmel követte-e a szolgát, hogy miképpen fog viselkedni a királytól kapott nagy kegyelem után? Van-e hasonlóság abban, ahogyan a szolga a király előtt könyörgött, és ahogyan a szolgatársa öelötte? Van-e hasonlóság abban a válaszban, ami a könyörgésre e két esetben érkezett? Kit jelképeznek a példázatban szereplő „szolgatársak” (vö. Jel 19,10; Zsid 1,14)? Hogyan mutatott rá a király arra, hogy mi lett volna a szolga erkölcsi kötelessége szolgatársa iránt?

A száz dénár körülbelül egy napszamos napi bérének felelt meg abban az időben. Hasonlítsuk össze azt a tartozást, amivel a királynak tartozott a szolga azzal, amivel a szolgatárs tartozott neki!

Komolyan kell vennünk, hogy a megbocsátás végleges és teljes ugyan, bűneink feljegyzései azonban csak a végítéletben töröltethetnek el Krisztus főpapi közbenjárása által. Ott pedig vagy véglegesítjük örökre adósságunk elengedése, vagy pedig visszahárul ránk az egész. Ez pedig azon múlik, hogy cselekedeteinkben tükröződik-e a bűnbocsánatban elnyert nagy kegyelem értékelése. Vagy kegyelem alapján ítéltetünk meg, vagy a jog alapján. Rajtunk múlik, hogy melyikben lesz részünk. Isten a maga részéről szeretne kegyelmében részesíteni. Ellen White írja azokról, akik a gonosz szolgálóhoz hasonlóan viselkednek:

„Lehet, hogy valaha bűnbocsánatot nyert, könyörtelen lelkülete azonban azt mutatja, hogy most visszautasítja Isten bűnbocsátó szeretetét. Elzárkózott Istentől, és ugyanabban az állapotban van, amelyben azelőtt volt, hogy megbocsátottak volna néki. Megtagadta bűnbánatát, bűnei pedig ugyanúgy terhelik őt, mintha soha nem bánta volna meg azokat.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. A megbocsátás mértéke c. fejj.)

Milyen megbocsátókészséget vár el tehát tőlünk Jézus?

Mt 18,21–22 | Ekkor hozzámenvén Péter, mondta: Uram, hányszor lehet az én atyámfiának ellenem vétkezni, és néki megbocsátanom, még hétszer is? Mondta néki Jézus: Nem mondom néked, hogy még hétszer is, hanem hogy még hetvenhétszer is.

Mt 6,12.14–15 | Bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek. Mert ha megbocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, néktek is megbocsát a ti mennyei Atyátok. Ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.

Mt 7,2 | Mert amilyen ítélettel ítélték, olyannal ítéltettek, és amilyen mértékkel mértek, olyannal mérnek néktek.

Lk 6,37–38 | Ne ítéljetek, és nem ítéltettek! Ne kárhoztassatok, és nem kárhoztattok! Megbocsássatok, néktek is megbocsátatnak! Adjatok, néktek is adatik! Jó mértéket, megnyomottat és megrázottat, színgig teltet adnak a ti öletekbe. Mert azzal a mértékkel mérnek néktek, amellyel ti mértek.

.....

Milyen általános emberi gondolkodásmód tükröződik Péter fenti kérdésében? Melyik az az egy szó, amivel összefoglalhatnánk és általános érvényűvé tehetnénk Jézus válaszát a „hányszor” kérdésre? Mi a jelentősége a „miképpen” szónak a Miatyánkban?

„Jézus azt tanítja, hogy Isten csak úgy adhat bűnbocsánatot, ha mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. Csakis Isten szeretete az, ami bennünket hozzá vonz, s ha ez az erő a szívünket érintette, szeretetet kell, hogy ébreszsen bennünk embertársaink iránt is. Ha másokkal nem vagyunk irgalmasok, elzárjuk szívünket Isten kegyelme előtt.

Mintha Krisztus követőit éppen ettől a bűntől kellene leginkább megóvni, éppen mintha ez a bűn döntene a legnagyobb veszélybe, mely szívünket a mennyei világosság, szeretet és béke elől elzárja. Jézus ezért hangsúlyozottan kijelentette imája végén: »Mert ha megbocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, megbocsát nektek is a ti mennyei Atyátok. Ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.« (Mt 6,14–15)” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*. „És bocsásd meg a mi vétkeinket...” c. fej.)

„Amikor Péter (21. vers) a hetes számot említette abban a vonatkozásban, hogy a sértő testvérnek ennyiszor is meg kell bocsátani, bizonyára azt gondolta, hogy valami nagyot tesz. Ez a hét néggyel több annál, mint amit a zsidó tanítók parancsoltak. A megbocsátás háromnál nem többszöri kötelességét Ámós 1,3-ra és 2,6-ra, valamint Jób 33,29–30-ra alapozták. Már benne volt Péter elméjében a szeretet új törvényének tudata, amit Krisztus hozott a világba – jóllehet homályosan, mivel lehetségesnek tartotta, hogy a szeretetet valamikor legyőzheti a gyűlölet. Magában a kérdésben azonban volt egy alapvető tévedés, mert bocsánatunknak korlátot állítva azt sejtette, hogy az ember a megbocsátásban feladja a jogot, amit bizonyos körülmények között gyakorolhatna.” (Richard C. Trench: *Jegyzetek az Úr Jézus példázataihoz*. Evangéliumi Kiadó, Bp., 2006, 37. o.)

„Ha testvéred vétkezik, bocsáss meg neki! Amikor bűnét meg akarja neked vallani, ne mondd, hogy nem hiszel alázatosságában, sem bűnvallomása őszinteségében! Mi jupon ítélsz fölötté, mintha olvasnál szívében? ...Ne engedjük, hogy a tévelygők elcsüggedjenek! Ne tűrjük

meg magunkban farizeusi szigort, és ne bántsuk meg testvérünket! Ne adjunk helyet szívünkben a keserű gúnynak! Beszédünkben még csak nyoma se legyen megvetésnek! Egyetlen szavunkkal, részvétlen magatartásunkkal, gyanakvó, bizalmatlan viselkedésünkkel a pusztulásba sodorhatunk valakit, akinek testvérré, a tapasztaltabb testvér együttérzésére lenne szüksége. Szorítsuk meg kezét megértő szeretettel, imádkozzunk vele, és Isten gazdag áldását hinti reánk.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. A megbocsátás mértéke c. fejelet)

„Az Atya az ítélezést Fiára bízta (Jn 5,22), tehát az, aki mások indokait és eljárását bírálja, jogtalanul bitorolja Isten Fiának kiváltságát. Akik bírják és kritikusok akarnak lenni, az antikrisztus mellé állnak. (...) A legsúlyosabb következményekkel járó bűn a rideg, kritizáló és engesztelhetetlen lelkiület. (...) Ahol a szeretetet és a hit nem tanyázik, ott Krisztus sincs jelen.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*. Ne ítéljetek, hogy ne ítéltessetek c. szak.)

6 Hogyan tanított Jézus arra, hogy egyoldalúan is – bocsánatkérésük nélkül is – bocsássunk meg ellenségeinknek?

Lk 6,27–28 | De néktek mondom, akik engem hallgattok: Szeressétek ellenségeiteket, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnék! Áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, és imádkozzatok azokért, akik titeket háborgatnak!

Mt 5,45–47 | Hogy legyetek a ti mennyei Atyátok fiai, aki felhossa az ő Napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak. Mert ha csak azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, micsoda jutalmát veszitek?

Avagy a vámszedők is nem ugyanazt cselekszik-e? És ha csak a ti atyátokfiat köszöntitek, mit cselekedtek másoknál többet? Nemde, a vámszedők is nem azonképpen cselekednek-e?

Rm 5,7–8 | Bizonyára igazért is alig hal meg valaki, ám a jóért talán csak meg merne halni valaki. Az Isten pedig a hozzánk való szeretetét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt.

Lk 6,36 | Legyetek azért irgalmasok, mint a ti Atyátok is irgalmas!

.....

.....

.....

.....

Mit kell értenünk az ellenség szeretetére vonatkozó felhíváson? Olyan érzelmeket próbáljunk kicsiholni magunkból, amelyet például leghűségesebb barátainkat iránt érzünk? Miben áll a szeretet mindenekelőtt az Írás szerint (lásd Mt 7,12; Rm 12,20–21)? Segít-e az ellenségeinkért való imádság abban, hogy Isten szemével nézzünk rájuk, hogy szánjuk őket, és őszintén javukat akarjuk? Eloszlatja-e keserű érzéseinket az ellenünk vétkezők iránt, ha a mennyei Atyára, az Ő emberekkel való bánásmódjára tekintünk? Joggal kérdezi-e Jézus, hogy hol van a kereszténység többlete, ha mi csak azokat tudjuk szeretni, akik minket szeretnek? Meddig megy el Isten szeretete ellenségeiért, az ellene lázadókért a Római levélből idézett megrendítő ige szerint? Mi a párja a Lk 6,36-ból idézett felhívásnak, ami ugyan-csak a hegyi beszédben hangzott el?

„Vannak olyan meredek hegységek, amelyeknek a legmagasabb csúcsát csak egy oldalról lehet megközelíteni. Így vagyunk a tökéletesség legmagasabb isteni eszményével is. Az ember csak egyfelől indulhat el felé: csak a szeretet vonatkozásában imitálhatja [utánozhatja, követheti] Istent.” (Alfred Vaucher: *L'Histoire du salut*. Editions S. D. T. Dammarie-les-Lys, 1951.)

„Sohase gondoljuk, hogy jogunk van a megbocsátást visszatartani azokkal szemben, akik bennünket megsértettek, mert az ellenünk elkövetett igazságtalanságaikat nem akarják beismerni. Valóban az lenne a kötelességük, hogy alázatos szívvel megbánják és beismerjék bűneiket, viszont mi ettől függetlenül legyünk irgalmasok azokkal, akik ellenünk vétkeztek, akár beismerték bűneiket, akár nem! Ha mégoly súlyos volt is a megbántás, ne szomorkodjunk, ne sajnálkozzunk önmagunk felett, hanem úgy bocsásunk meg mindazoknak, akik velünk szemben igazságtalanok voltak, mint ahogy mi szeretnénk, hogy Isten megbocsássa ellene elkövetett bűneinket!” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*. „Bocsásd meg a vétkeinket” c. szak.)

„A zsidók azt gondolták, hogy Isten csak azokat szereti, akik Őt szolgálják, vagyis akik – véleményük szerint – a rabbik rendeleteit hűségesen teljesítik, a többiekre viszont rosszállással tekint, s kárhoztatja őket. Jézus ellenben azt mondta, hogy az egész világra – mind a jókra, mind a gonoszokra – szétáradnak Isten szeretetének napsugara. Ezt az igazságot már a természetből megtanulhatták volna, mert Ő »felhossa Napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ád mind az igazaknak, mind a hamisaknak« (Mt 5,45). Ha Isten szeretetét magunkba fogadtuk,

nemcsak azok iránt tesz bennünket barátságossá és szívélyessé, akik nekünk tetszenek, hanem a tévelygők, a bűnösök és rosszindulatúak iránt is.

Isten gyermekei azok, akik részesei az isteni természetnek. Nem a magas állás, nem a születés vagy a nemzetiiség vagy a vallási kiváltságok tesznek bennünket az isteni család tagjaivá, hanem egyedül a szeretet – olyan szeretet, amely minden embert átölel. Még olyan bűnösök is képesek kedvesen reagálni a kedvességre, akiknek szíve nem egészen Isten Lelke befolyásának enged; míg a gyűlöletre gyűlölettel, a szeretetre szeretettel reagálnak. Egyedül Isten Lelke adhat a gyűlöletért cserébe szeretetet. A hálátlanokkal és gonoszokkal szemben tanúsított barátságos magatartás, a jóindulat azokkal szemben, akiktől semmit sem várhatunk, ez az ismertetőjele a menny királyi családjának. Ez a leghatározottabb bizonyíték, amellyel a Magaságos gyermekei igazolják küldetésüket.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*. „Szeressétek ellenségeiteket” c. szak.)

7. tanulmány – 2014. augusztus 16.

Jézus tanításai a hitről

1

Kik részesülhetnek az üdvösség lehetőségben, amelyet az Atya és a Fiú áldozata nyitott meg számunkra? Mi a legfontosabb tennivalónk, ha üdvözülni akarunk?

Jn 3,16 | Mert úgy szeretete Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, ha valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Jn 6,28–29 | Mit csináljunk, hogy az Isten dolgait cselekedjük? Felelt Jézus, és monda nékik: Az az Isten dolga, hogy higgyetek abban, akit Ő küldött.

Mk 11,22 | Jézus felelvén, mondta nékik: Legyen hitetek Istenben!

.....

Miért fogalmaztak a kapernaumi zsidók így: „mit csináljunk” üdvösségünk érdekében (vö. Mt 19,16)? Mi volt a Jézus korabeli zsidóság jellegzetes gondolkodásmódja az üdvösség elnyerését illetően? Mi a hit? Élénk képzelőerő dolga? Avagy csupán az elme meggyőződése kell hozzá?

Érdeemes egy pillantást vetni a *köztudatban élő hitfogalomra*. A hit egyenlő az elhívéssel – így vélekedik a legtöbb ember. Hinni és elhinni a valóságban egyáltalán nem ugyanaz, a köznyelv mégis mindkét igéhez csatlakoztatja a hit főnevet, és ezzel alaposan összezavarja a hit fogalmának a jelentéstartalmát. Sokan egyszerűen az elhinni ige rövidebb formájának értelmezik a hinni igét. Pedig elhinni valamit, vagy hinni egy eszmében, egy hivatásban, egy személyben – egészen különböző dolog. A hinni ige és a hit főnév megismerésből származó, meggyőződésen alapuló bizalmat jelent, és ez éppen ellentéte a hiszékeny, bizonytalan „elhívésnek”. Ezenfelül a hit fogalma még azt is magában foglalja, hogy akiben vagy amiben így hisz az ember, arra rááldozza az idejét, az erejét, az anyagi javait – ráteszi akár az egész életét is. Az ember egyik legnemesebb tulajdonsága nyilatkozik meg abban, hogy a felismert lelki-szellemi, erkölcsi érték iránt őszinte lelkesedést, önfeláldozásra is kész odaadást tanúsít.

A hit erkölcsi döntés, az önátadás cselekedete, életünk rábízása Istenre, elménk teljes meggyőződése alapján.

Jézus korában a zsidók „számos fárasztó dolgot cselekedtek, hogy Istennek ajánlják magukat, és készek voltak bármilyen új rendelkezést meghallgatni, mellyel nagyobb érdemet szerezhetnek. Kérdésük ezt jelentette: Mit tegyünk, hogy kiérdemeljük a mennyet? Milyen árat kell fizetnünk, hogy elnyerjük az eljövendő életet? »Felelt Jézus, és mondta nékik: Az az Isten dolga, hogy higgyetek abban, Akit Ő küldött.« (Jn 6,29) A menny ára Jézus. Hit által vezet az út a mennybe, mert Ő »Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit« (Jn 1,29).” (Ellen G. White: *Jézus élete*. 385. o.)

2 Hogyan bátorított Jézus megpróbáltatásban, nyomorúságban lévő embereket a hit lelki magatartására?

Mk 5,36 | Jézus pedig, amint hallotta a beszédet, amit mondtak, azonnal mondta a zsinagóga fejének: Ne félj, csak higgy!

Mk 9,23 | Jézus pedig mondta [a beteg gyermek apjának]: Ha hiheted azt, minden lehetséges a hívőnek.

.....

Hogyan lehet a félelem ellenszere a hit a mi életünkben is? Nagy nyomorúságban volt-e mindkét ember, akiknek Jézus hit által kínált megoldást? Hitre tud-e készíteni minket akár a legnagyobb nyomorúság is önmagában?

„A főember háza nem volt messze, de Jézus és kísérete lassan haladt, mert a tömeg mindenhol szorította őket. A késlekedés nyugtalanította az aggódó apát, Jézus még itt is, ott is megállt, hogy könnyítsen egy szenvedőn, vagy megvigasztaljon egy megtört szívet. Még útban voltak, amikor egy küldönc furakodott Jairushoz a tömegben, és hírül adta, hogy leánya meghalt, ne fárassza többé fölöslegesen a Mestert. E szavakat Jézus is meghallotta. »Ne félj – mondotta –, csak higgy, és megtartatik.« (Lk 8,50)» (Ellen G. White: *Jézus élete*. 342. o.)

Milyen csodálatos Isten együttérzése! Könnyen elképzelhetjük, hogy mennyire kétségbeesett az apa, amikor majdnem el-

érte gyermeke megmentésének a lehetőségét, de a tömeg szorongatása miatt, illetve amiatt, hogy Jézus az útban még más nyomorultakon segített, megkapta a hírt: a visszafordíthatatlan halál bekövetkezett. Jézus azonban *azonnal* szólt hozzá, hitre bátorította még ebben a menthetetlennek látszó helyzetben is!

Így volt ez a másik esetben is:

„Krisztus részéről nem hiányzik az erő, a fiú meggyógyítása az apa hitétől függ. Az apa könnyekben tör ki, felismeri saját gyöngeségét, Krisztus kegyelmére hagyatkozik, s így kiált: »Hiszek Uram! Légy segítségül az én hitetlenségemnek!« (Mk 9,24)...

»Ha valamit tehetsz, légy segítségül nekünk, könyörülvén rajtunk.« (Mk 9,22) Hány bűnterhes lélek visszhangozta ezt az imát! A könyörületes Megváltó válasza mindenkinek ez: »Ha hiheted azt, minden lehetséges a hívőnek.« (Mk 9,23) A hit köt össze a mennyyel, ez ad erőt, hogy megbirkózzunk a sötétség erőivel...

Sokan úgy érzik, nincsen hitük, és ezért távol maradnak Krisztustól. Az ilyen gyámoltalanok méltatlanságukban vessék alá magukat az irgalmas Megváltó kegyelmének. Ne önmagukra, hanem Krisztusra nézzenek; aki meggyógyította a betegeket és kiűzte a démonokat, amikor az emberek között járt, az ma is ugyanaz a hatalmas Üdvözítő. A hit Isten Igéje által adatik. Ragadd meg ígéretét: »Aki hozzám jön, semmiképpen ki nem vetem.« (Jn 6,37) Vessd magad lábához, és kiáltsd: »Hiszek Uram! Légy segítségül az én hitetlenségemnek!« (Mk 9,24) Ha ezt cselekszed, sohasem veszheted el, soha.» (Ellen G. White: *Jézus élete*. 428–429. o.)

3 Kikhez intézett Jézus ilyen bátorító kijelentést: „A te hited megtartott téged...”?

Mk 5,34 | [Mondta Jézus a meggyógyult vérfolyásos asszonynak:] Leányom, a te hited megtartott téged. Eredj el békével, és gyógyulj meg a te bajodból.

Lk 17,19 | [Mondta Jézus a hálás, leprából gyógyult samáriainak:] Kelj fel, menj el, a te hited megtartott téged.

Mk 10,52 | [Mondta Jézus a vak Bartimeusnak:] Menj el, a te hited megtartott téged. Azonnal megjött a szeme világa, és követte Jézust az úton.

.....

┌ Vegyük számba egyenként, hogy miben nyilatkozott meg e három ember hite!

A beteg asszony hiába próbálkozott a Megváltó közelébe jutni a sokaság közepette.

„Félve, hogy elveszíti a szabadulás egyetlen lehetőségét, előrenyomult, s így szólt magában: »Ha csak ruháját illetem is, meggyógyulok.« (Mt 9,21) Amikor Jézus elhaladt mellette, a nő kinyújtotta kezét, és sikerült megérintenie köntösének szegélyét. Abban a pillanatban tudta, hogy meggyógyult. Életének hite ebben az érintésben összpontosult, s fájdalmát, gyöngeségét azonnal a tökéletes egészség életereje váltotta föl... Az ilyen hit mellett nem mehe-

tett Jézus el szó nélkül. A vigasztalás szavait akarta szólni az alázatos nőnek, melyek öröm kútforrását jelentik majd számára, és ezek a szavak áldást árasztanak követőire az idők végezetéig... Elvágta a babona lehetőségét Jézus, hogy pusztán ruhájának érintéséből gyógyító erő származna. A gyógyulás nem a Vele történt külső érintkezésből eredt, hanem a hitből, ami megragadta isteni erejét.” (Ellen G. White: *Jézus élete*. 343–344. o.)

Ennek az asszonynak a hite egyrészt alázatosságában nyilatkozott meg: Nem tartotta magát fontosnak, méltónak arra, hogy a nagy Mester személyesen őrá figyeljen, személyesen vele foglalkozzon. Ő is valami olyasmit gondolt, mint a kananeus asszony: neki egy „morzsalék is elég” Isten kegyelméből. Másrészt pedig hitte, hogy Jézus közelségébe jutva ő bizonyosan meggyógyul.

A leprás hite abban nyilatkozott meg, hogy az elnyert gyógyulás örömeiben nem feledkezett meg Szabadítójáról, hanem – egyedül a tíz gyógyult közül – megtette a visszavezető utat Jézushoz, hogy kifejezze forró háláját, örökre szóló elkötelezettségét Krisztus iránt. Az ilyen hála megtartja az embert, mert mindig szeme előtt fog lebegni, hogy mit köszönhet Istennek, és hogy elkötelezett az iránta való engedelmességre és hűségre. Ha viszont elhanyagolja az ember a hálaadást, könnyen elfelejtkezhet bűneiből, nyomorúságából való szabadulásáról, és ismét Sátán prédájává lehet. Nem fordul-e elő vajon velünk, hogy köszönet nélkül hagyjuk Isten áldásait, vagy pedig csak futó, felszínes módon mondunk köszönetet?

„Azonnal tudomásul kell vennünk az áldásokat, amelyeket imáinkra válaszul kapunk. Jegyezzük fel ezeket a

naplónkba, hogy ahányszor azt a kezünkbe vesszük, mindannyiszor visszaemlékezzünk az Úr jóságára, és dicsérjük érte szent nevét.” (Ellen G. White: *Review and Herald*, 1905. július 8.)

A vak Bartimeus hite abban nyilatkozott meg, hogy hitt a Megváltó könyörületében, mégpedig olyan állhatatosan, hogy senki nem tudta megakadályozni vagy elcsüggeszteni őt abban a törekvésében, hogy könyörgő kérését Jézushoz jutassa. Olykor emberek jóakarattal le akarnak beszélni bennünket arról, hogy merjünk Isten ígéreteiben bízni. Nekik nincs hitük, és féltének minket a csalódástól. Az élő, állhatatos hitet azonban nem lehet kioltani.

4

Kiknek a „nagy hitéről” szólt Jézus elismeréssel?

Mt 15,28 | Ekkor felelvén Jézus, mondta néki: Ó, asszony, nagy a te hited! Legyen néked a te akaratod szerint. Meggyógyult az ő leánya attól a pillanattól fogva.

Lk 7,9 | Jézus pedig ezeket [a római százados szavait] hallván elcsodálkozott őrajta, és hátrafordulván mondta az őt követő sokaságnak: Mondom néktek, ilyen hitet Izráelben sem találtam!

Mi kapcsolja össze ezt a két történetet? Izraelhez tartozó volt-e ez a két ember, akiknek hitét Jézus megdicsérte? Miben nyilatkozott meg a hitük? Felfedezhetünk-e ebben közös vonást?

„A Megváltó mennyei szánalommal fordult a kananeus asszony felé. Szíve megindult az asszony fájdalomán. Szerette volna azonnal megnyugtatni, és imáját meghallgatni. De valamire meg akarta tanítványait tanítani. Egy darabig úgy tűnt, hogy az asszony meggyötört szívének jaja nem is érinti. Amikor azonban hitéről bizonyóságot tett, Krisztus megdicsérte, és a kért drága áldással küldte el. A tanítványok soha nem felejtették el ezt a leckét, és a Szentírás megörökítette, hogy megmutassa, mit eredményez a kitarató ima.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. A hamis bíró és az özvegyasszony c. fej.)

Amikor Ellen White azt írja, hogy Jézus azért nem hallgatta meg mindjárt az asszonyt, mert tanítványait is tanítani akarta, a következőkre céloz: Jézus tanítványai a pogányokat végképpen méltatlannak tartották Isten áldására, amolyan megvetésre méltó „ebeknek” tekintették őket. Jézus ezért – mivel tudta, hogy az asszonynak nagy hite van, és ettől sem fog elcsüggedni – először úgy bánt vele, ahogy tanítványai elvárták volna. Hiszen előzőleg arra biztatták, hogy zavarja el az asszonyt, mert kellemetlen a kiáltozása. Irgalmas tekintete azonban rácáfolt a szavaira.

Az asszony pedig megragadta a számára egyetlen lehetőséget. Jézus így mutatta meg tanítványainak, hogy az általuk megvetett pogányok nem egyszer nagyobb hitet nyilvánítanak, mint Izrael fiai.

„A századost Jézus jóindulatába ajánló zsidó vének elárulták, milyen távol állnak az evangélium szellemétől. Nem ismerték föl, hogy egyedül nagy szükségünk alapján tarthatunk igényt Isten kegyelmére. Önigazultságukban

támogatták a századost, mert az is jóindulatot tanúsított »a mi nemzetünk« iránt. A százados azonban ezt mondta önmagáról: »Nem vagyok méltó.« (Mt 8,8)

Krisztus kegyelme megérintette szívét. Láta méltatlanságát, mégsem félt segítséget kérni. Nem bízott saját jószágában, érvelése az volt, hogy rászorult a segítségre. Hite igazi valójában ragadta meg Krisztust. Nem csupán mint csodatevőben hitt Jézusban, hanem mint az emberiség barátjában és Megváltójában.

Ezen az alapon jöhet minden bűnös Krisztushoz. »Nem az igazságnak cselekedeteiből, amelyeket mi cselekedtünk, hanem az ő irgalmasságából tartott meg minket.« (Tit 3,5) Ha Sátán bűnösnek mond, s szerinte nem reménykedhetsz Isten áldásában, mondd meg neki, hogy Krisztus a bűnösöket megmenteni jött el a világra. Semmink sincs, ami Isten kegyébe ajánlhatna, de a kérelem – amelyet most és örökké nyomatékosan előtárhatunk – magában a kimondhatatlanul nyomorult állapotunkban van, és ez teszi szükségessé az Ő megmentő erejét. Ha teljesen lemondunk az önbizalomról, a Kálvária keresztyére tekinthetünk, mondván: »Mivel mit sem hozhatok, keresztedhez borulok.« (Ellen G. White: *Jézus élete*. 317. o.)

Kettőjük hitében közös az, hogy mindegyik méltatlannak tartotta magát Isten kegyelmére, de ennek ellenére bíztak Jézus könyörületében, és nem féltek Hozzá folyamodni. A százados emellett igen találó hasonlaltal tett bizonyosságot arról, hogy miként értelmezi ő az isteni szó hatalmát. A hadseregben elhangzó parancsszóhoz hasonlította azt, amely elhangzása után szinte azonnal cselekedetté, valósággá válik (Mt 8,9).

Hogyan óvta Jézus tanítványait a hitetlenségtől?

Mk 4,40 | Mondta nekik: Miért vagytok ily félénkek? Hogy van, hogy nincsen hitetek?

Mt 14,30–31 | Péter látva a nagy szelet, megrémült; és amikor kezdett merülni, kiáltott, mondván: Uram, tarts meg engem! Jézus pedig azonnal kinyújtván kezét megragadta őt, és mondta neki: Kicsinyhitű, miért kételkedtél?

Jn 12,46–48 | Ha valaki hallja az én beszédeimet, és nem hisz, én nem kárhoztatom azt... Aki megvet engem, és nem veszi be az én beszédeimet, van annak, aki őt kárhoztassa. A beszéd, amelyet szólottam, az kárhoztatja őt az utolsó napon.

Mt 17,19–20/a | Ekkor a tanítványok magukban Jézushoz menvén, mondának neki: Mi miért nem tudtuk azt kiűzni? Jézus pedig monda nekik: A ti hitetlenségetek miatt.

.....

Istentől távol álló embereket rótt meg Jézus hitetlenségükért, vagy a tanítványokat? Más, végletesen nehéz helyzetekben is szemrehányást tett Jézus tanítványainak azért, hogy kicsinyhitűek, kételkedők voltak? Veszélyes-e hitetlenséget tanúsítanunk Isten beszéde iránt, amelyet kiváltságunk volt hallani? Hogyan lehetséges, hogy azok a tanítványok, akik korábban beteget is gyógyítottak, sőt a démonok is engedtek Jézust segítségül hívó szavukra, nem tudtak segíteni a gyötördő apán és beteg gyermekén? Egyszer és mindenkorra a hit állapotába juthat az ember, avagy az egyébként hívő ember is eshet a hitetlenség állapotába?

„Amikor Jézust felkeltették a viharban, tökéletesen nyugodt volt. Szavaiban, tekintetében nyoma sem volt a félelemnek, mivel szívében nem lakozott félelem. Ám nem a mindenható erő birtokában pihent. Nem mint az »ég, föld s tenger Ura« nyugodott csendben. Ezt a hatalmat le-tette, és így szólt: »Én semmit sem cselekedhetem magamtól.« (Jn 5,30) Az Atya hatalmában bízott. Jézus hitben pihent – hitt Isten szeretetében, gondviselésében –, a vihart lecsendesítő szó hatalma pedig Isten hatalma volt.

Ahogy Jézus hittel pihent Atyja gondviselésében, úgy kell nekünk megpihennünk Megváltónk gondoskodásában. Ha a tanítványok bíztak volna Benne, békében maradtak volna. A veszedelemben tanúsított félelmük megmutatta hitetlenségüket. Abbeli erőfeszítésükben, hogy megmeneküljenek, megfélemedtek Jézusról, s csak akkor fordultak Hozzá, aki segíthet rajtuk, amikor magukban már nem bízhattak.

Milyen gyakran szerzünk a tanítványokéhoz hasonló tapasztalatot! Amikor a kísértés vihara eljön, rettentő villámok cikáznak, a hullámok átcsapnak rajtunk, mi egyedül küszködünk a viharral, mert elfelejtjük, hogy Valaki segíthet. Saját erőnkben bízunk, míg reményünk porba hull, s már-már elveszünk. Akkor eszünkbe jut Jézus, s ha Őt hívjuk, hogy mentsen meg, nem kiáltunk hiába. Bár szomorúan megrója hitetlenségünket, önbizalmunkat, sohasem tagadja meg a szükséges segítséget. Legyünk szárazföldön vagy vízen, ha Megváltónk szívünkben él, nem kell félnünk. Élő hitünk az Üdvözítőben lecsendesíti az élet tengerét, s Ő olyan módon szabadít meg a vészből, ahogy azt a legjobbnak ítéli.” (Ellen G. White: *Jézus élete*. 336. o.)

„Ha bajba kerülünk, milyen sokszor hasonlítunk Péterre! A hullámokat nézzük, ahelyett, hogy tekintetünket a Megváltóra szegeznénk. Lábunk megcsúszik, a büszke vizek elöntik lelkünket. Jézus nem azért hívta Pétert, hogy elveszítse. Minket sem azért hív követésére, hogy azután megfélemedjünk rólunk. »Ne félj – mondja –, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy! Mikor vízen mégy át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok el nem borítnak, ha tűzben jársz, nem égsz meg, és a láng meg nem perzsel téged. Mert én vagyok az Úr, a te Istened, Izraelnek Szentje, a te megtartód.« (Ésa 43,1–3)

Jézus ismerte tanítványai jellemét. Tudta, hitüknek milyen kemény próbát kell kiállnia. A tengeri események által meg akarta mutatni Péternek saját gyengeségét, és azt, hogy biztonsága azon múlik, állandóan aláveti-e magát az isteni erőnek. A kísértés viharaiban csak akkor járhat bizton, ha tökéletes önmegtágadással a Megváltóra hagyatkozik. Péter éppen akkor volt gyenge, amikor erősnek hitte magát, és amíg fel nem ismerte gyengeségét, addig nem jött rá, hogy szüksége van a függőségi viszonyra Jézussal. Ha a tengeren átélt tapasztalatból tanult volna, akkor később hite nagy próbájában nem bukott volna el.” (Ellen G. White: *Jézus élete*. 382. o.)

„[A beteg gyermek esetében] hitetlenségük, mely kizárta őket a Krisztussal való mélyebb közösségből, valamint feleletességük, mellyel a rájuk bízott szent munkát tekintették, okozta a tanítványok vereségét a sötétség erőivel vívott küzdelemben. Krisztusnak a saját halálára mutató szavai szomorúságot, kételyt ébresztettek. A Jézust a hegyre kísérő három tanítvány kiválasztása felkeltette a többi kilenc irigységét. Ahelyett, hogy imádkozással, a Krisztus szavain

való elmélkedéssel erősítették volna hitüket, inkább csüggedésükkel, személyes sérelmeikkel foglalkoztak. A sötétségnek ebben az állapotában vállalták a küzdelmet Sátánnal.

Ahhoz, hogy sikerrel vegyenek föl egy ilyen harcot, más lelkülettel kellett munkához látniuk. Hitüket meg kellett erősíteniük hő imával, böjttel, szívbéli megalázkodással. Meg kellett üresíteniük önmagukat énjüktől, be kellett telniük Isten Lelkével és erejével.” (Ellen G. White: *Jézus élete*. 431. o.)

6 *Hogyan bátorít minket Jézus arra, hogy teljes és kitartó hitel tárjuk kéréseinket Isten elé?*

Mk 11,23–24 | Bizony, mondom néktek, ha valaki azt mondja ennek a hegynek: Kelj fel, és ugorjál a tengerbe, szívében pedig nem kételkedik, hanem hiszi, hogy amit mond, megtörténik, meglesz néki, amit mondott. Azért mondom néktek: Amit könyörgésetekben kértek, higgyétek, hogy mindazt megnyeritek, és meglesz néktek.

Lk 18,1.6–8 | Mondott pedig nekik példázatot is arról, hogy mindig imádkozni kell, és meg nem restülni. (...) Mondta pedig az Úr: Halljátok, mit mond e hamis bíró! Hát Isten nem szolgáltatathat-e igazságot¹ az ő választottainak, akik őhöz kiáltanak éjjel és nappal, ha hosszútűrő is irántuk? ...Mondom néktek, hogy igazságot szolgáltat² nekik hamar. Mindazáltal az embernek Fia, mikor eljön, talál-e hitet e földön?

1 Pontosított fordítás szerint.

2 Pontosított fordítás szerint.

Szó szerint értendő, amit Jézus mondott a hegy tengerbe ugrásáról a hit szavára, vagy pedig ez hasonlat? Hasonlat arra, hogy olyan emberileg lehetetlen dolgok is megoldódhatnak hit által, mintha egy hegy kimozdulna a helyéből, és a tengerbe menne. Milyen általános érvényű felhívást fűzött ehhez a hasonlathoz Jézus? Általánosságban mondta-e a hamis bíró és az özvegyaszony példázatának bevezetéseként, hogy „mindig imádkozni kell, és meg nem restülni”? Milyen imádkozásról szól a példázat? Arról, hogy ne feledkezzünk el általában az imádkozásról, vagy pedig arról, hogy meg ne restüljünk ugyanazon dologért nap mint nap – „éjjel és nappal” – Isten segítségéért folyamodni? Mit akart világossá tenni Jézus azzal, hogy rámutatott: a kitartó szabadításért való folyamodás még egy hamis bírónál is célt ér, még ha nem is erkölcsi okokból. Miért folytatta Jézus így: „Hát az Isten...?” Mennyiben prófécia ez a példázat a végidőre vonatkozóan?

„Ha akkora hitetek volna, mint a mustármag – mondta Jézus –, azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen amoda, és elmenne.» (Mt 17,20) Bár a mustármag oly kicsiny, mégis ugyanazt az életerőt tartalmazza, amely a leg-hatalmasabb fa növekedését is biztosítja. Ha a mustármagot elvetik a földbe, a parányi csíra minden elemet magába szív, melyet Isten táplálására adott, s rohamos fejlődésnek indul. Ha ehhez hasonló hited van, megragadod Isten Igéjét, és minden Tőle rendelt segédeszközt. Így hited

megerősödik, s a menny erejét hozza segítségére. A Sátán által felhalmozott akadályok – legyenek bár látszólag oly áthatolhatatlanok, mint az örök hegyek – eltűnnek a hit parancsára. »Semmi sem volna lehetetlen néktek.« (Mt 17,20) (Ellen G. White: *Jézus élete*. 431. o.)

„Krisztus legfőbb vágya, hogy örökségét megszabadítsa Sátán hatalmától. Mielőtt azonban külsőleg megszabadulhatnánk tőle, belső életünknek kell szabaddá válnia. Az Úr azért enged meg próbákat, hogy megtisztuljunk a földiességtől, önzéstől, jellemünk durva, Krisztustól idegen vonásaitól. Isten hagyja, hogy a szenvedés áradata elborítsa lelkünket, hogy megismerjük Őt, és Jézus Krisztust, akit elküldött; hogy szívünk mélyéből vágyakozzunk megtisztulni minden szennytől, és a próbából tisztábban, szentebben és boldogabban kerülünk ki. Sokszor önzéstől elsötétült lélekkel lépünk be a megpróbáltatások kohójába. De ha türelmesen viseljük a súlyos próbát, Isten jellemét tükrözve kerülünk ki belőle. Amikor Isten elérte célját a szenvedés által, »felhossa a te igazságodat, mint a világosságot, és a te jogodat, miként a delet« (Zsolt 37,6).

Attól nem kell félnünk, hogy az Úr figyelmen kívül hagyja népe imáját. Az a veszély azonban fennáll, hogy a kísértésekben és próbákban elcsüggedve felhagyunk az imádkozással.» (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. A hamis bíró és az özvegyasszony c. fej.)

Csak a világot jellemzi hitetlenség Jézus eljövetele előtt, amint erre közvetve Jézus is utal a példázat végén feltett kérdéssel, vagy pedig Krisztus gyülekezetét, tanítványait is? Mint az előbbiekből láttuk, éppen azoknak róható fel a hitetlenség, akiknek minden ismeret és ígéret adva van ahhoz, hogy higgye-

nek. A laodiceiai üzenet szerint Krisztus gyülekezetének egyik nagy hiányossága az élő hit (Jel 3,18; vö. 1Pt 1,7). A végidő egyre növekvő és sűrűsödő nehézségei azonban mintegy gyógyszerként is szolgálnak laodicea népe számára, mert e körülmények között megtanulnunk hinni, lankadatlan, állhatatos hittel imádkozni.

JÚLIUS • *Igék minden napra*

1.	kedd	2Kor 4,17–18	
2.	szerda	2Móz 14,13–15	
3.	csütörtök	Hab 2,4	
4.	péntek	Józs 1,9	Napnyugta: 20.44
5.	szombat	Zsolt 81,9,12–14	
6.	vasárnap	4Móz 23,19–21	
7.	hétfő	Zsolt 18,22–24	
8.	kedd	Fil 4,8	
9.	szerda	5Móz 11,18–19	
10.	csütörtök	1Pt 3,8–9	
11.	péntek	Józs 23,15–16	Napnyugta: 20.40
12.	szombat	Jn 17,16	
13.	vasárnap	1Jn 4,21	
14.	hétfő	Jn 17,21	
15.	kedd	Eféz 2,21–22	
16.	szerda	Jn 17,4.11	
17.	csütörtök	2Kor 2,14–15	
18.	péntek	1Jn 3,18	Napnyugta: 20.35
19.	szombat	1Kor 13,5.8	
20.	vasárnap	Mt 7,12	
21.	hétfő	Zsolt 124,2–3.6–7	
22.	kedd	Péld 8,22	
23.	szerda	Jer 3,22	
24.	csütörtök	Kol 2,3	
25.	péntek	1Móz 49,22–24	Napnyugta: 20.28
26.	szombat	Mt 5,16	
27.	vasárnap	Ap csel 20,27.33–34	
28.	hétfő	Lk 1,78–79	
29.	kedd	Zsid 4,15	
30.	szerda	2Kor 2,7–8	
31.	csütörtök	Jób 37,13.15	

AUGUSZTUS • *Igék minden napra*

1. péntek	Péld 5,9.11–14	Napnyugta: 20.19
2. szombat	Zsolt 119,138.140	
3. vasárnap	Péld 21,5	
4. hétfő	1Sám 16,7	
5. kedd	Zsolt 23,4	
6. szerda	Zsolt 141,5	
7. csütörtök	Ésa 45,11	
8. péntek	Zsolt 131,1–2	Napnyugta: 20.09
9. szombat	Zsolt 44,7–9	
10. vasárnap	Gal 6,7–8	
11. hétfő	2Sám 12,13	
12. kedd	Péld 30,8–9	
13. szerda	Péld 30,5	
14. csütörtök	Mk 8,36–37	
15. péntek	Józs 1,7–8	Napnyugta: 19.58
16. szombat	Zsid 2,10	
17. vasárnap	1Pt 4,13.15–16	
18. hétfő	1Jn 2,17	
19. kedd	Mt 18,11–12	
20. szerda	Ezék 34,2.4.6	
21. csütörtök	1Jn 5,1	
22. péntek	Lk 13,6–9	Napnyugta: 19.45
23. szombat	Lk 14,16.18.24	
24. vasárnap	Hós 11,4	
25. hétfő	Lk 17,3–4	
26. kedd	Lk 12,15	
27. szerda	Lk 6,46	
28. csütörtök	Zsolt 107,8	
29. péntek	1Jn 2,3	Napnyugta: 19.32
30. szombat	Mt 22,11–12	
31. vasárnap	Jak 1,27	

SZEPTEMBER • *Igék minden napra*

1. hétfő	Jel 2,19	
2. kedd	Ésa 38,2–5	
3. szerda	Ésa 60,1–2	
4. csütörtök	Péld 2,3–5	
5. péntek	Zsolt 119,162.167	Napnyugta: 19.19
6. szombat	Zsolt 139,14	
7. vasárnap	Péld 3,5.8	
8. hétfő	1Kor 9,25	
9. kedd	Préd 3,1	
10. szerda	Rm 12,2	
11. csütörtök	1Thess 4,11	
12. péntek	Ésa 28,24–26	Napnyugta: 19.05
13. szombat	Ésa 33,6	
14. vasárnap	Mt 5,37	
15. hétfő	Ap csel 5,31	
16. kedd	Zsolt 105,4	
17. szerda	Lk 3,22	
18. csütörtök	Mt 5,14–15	
19. péntek	Jn 4,48–50	Napnyugta: 18.50
20. szombat	Mk 1,23–26	
21. vasárnap	Ésa 42,1–3	
22. hétfő	Lk 5,12–13	
23. kedd	Ésa 58,13–14	
24. szerda	Mk 4,37–40	
25. csütörtök	Mt 10,32–33	
26. péntek	Mt 16,1	Napnyugta: 18.36
27. szombat	Mt 16,15–16	
28. vasárnap	Eféz 2,20	
29. hétfő	Mk 9,23–24	
30. kedd	Mt 17,20	

ISBN 978-615-5488-00-9

9786155488009